Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

İŞÇİ-KÖYLÜ KURTULUŞU

TEMMUZ
1985
Sayı: 66
2 DM

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ/MARKSİST-LENİNİST MERKEZİ YAYIN ORGANI

Hayrettin Bakış, Nihat Topuzoğlu, Metin Eker ve Aziz Erkoç Yoldaşlar ÖLÜMSÜZDÜR!

Faşist Türk devleti; binlerce kişilik faşist ordu birlikleriyle Dersim e yeni bir seferberlik daha ilan etti. Amaç belliydi. Boyun eğmeyen yıldırılamayan, teslim alınamayan emekçi halkımızın bir parçası olan Dersim'in yiğit halkı sindirilmek isteniyordu. Başta partimiz olmak üzere, halkın örgütlü devrimci güçleri imha edilmek isteniyordu. Bugüne kadar yapılan onlarca faşist saldırı operasyonuyla halkın içinde kök salmış şanlı partimiz TKP/ML'in sökülememesi faşist it sürülerini çileden çıkarıyordu

Faşist diktatörlüğün Dersim'deki askeri güçlerine diğer illerden getirilen ve en modern teçhizatlarla donatılan, en deneyimli birlikleri de eklenmişti. Dersim adeta işgal edilmişti. Dağlar, köyler yollar faşist ordu tarafından kuatılmıştı . Her tarafta zulüm kol geziyordu. Dersim in yoksul köylüleri, gençleri kadınları, ihtiyarları dipçikleniyor falakaya yatırılıyor en aşağılık işkencelere maruz bırakılıyor, topluca tutuklanıyordu... Havadan helikopterler bomba, karada faşist piyade birlikleri kurşun yağdırıyorlardı. TKP/ML, TİKKO savaşçılarına destek verdikleri, onun güçlenmesi için çalıştıkları gerekçesiyle emekçilere kan kusturuluyordu. Gözü dönmüş caniler halktan TKP/ML Partizanlarının yerlerini göstermelerini istiyorlardı. Kısacası caniler kudurmuştu. Azgınca sürdürülen faşist operasyon sırasında Çemişgezek - te çadırda kuşatılan bir silahlı grubumuzla faşist ordu birlikleri arasında çıkan çatışmada; AĞA ŞİMŞEK ve KE NAN BOZKURT yoldaşlarımız şehit düştü. Ardından Ovacık'ta düşmanın kurduğu pusuya düşen ve teslim ol çağrısına silahlarını ateşleyerek, partimizin mücadele şiarlarını haykırarak cevap veren bir gerilla birimimizden AZİZ ERKOÇ yoldaş şehit düşerken, diğer 2 yoldaşımız düşman çemberini yarmayı başarmışlardı.

Düşman kesin sonuç almak istiyordu Bunun için saldırılarını yoğunlaştırarak güçlerini yeni takviyelerle daha da pekiştirdi. Ve 29 Haziran günü pusu daki düşman kuvvetleri HAYRETTİN BAKIŞ NİHAT TOPUZOĞLU ve ME TİN EKER yoldaşlarımızı kuşatma altına aldılar. "Teslim ol" çağrısı yaptılar TKP/ML'nin kitabında teslimiyet yoktu. Komünizm için kızıl direnme ruhunun sembolü olan partimizin mücadele tarihi buna şahitti. Bu tarihi nice destanlar yaratan mücadelelere sahne olmuştu. Ser verip sır vermeyenlerin, işkencede susturulamayanların, zindanlarda boyun eğmeyenlerin, katliamlarda şanlı direniş bayrağını elden düşürmeyenlerin direniş destanlarına... Bu şanlı direnişlerin kaynağı,yüce komünizm davasına duyulan sonsuz inançtan başka bir şey değildi.Bu kaynak o kadar güçlüydü ki, onun tutuşturduğu kızıl direniş ateşini söndürmek mümkün değildi. Bu kızıl direniş ateşi, HAYRETTİN BAKIŞ, NİHAT TOPUZOĞLU, METİN EKER yoldaşların mücadelesinde bir kez daha somutlaştı.

Sayıca yüzlerce kat güçlü olan, teçhizat ve cephane bakımından kat kat üstün olan, üstelik pusuda ve mevzide bulunan düşman güçlerine direnişle cevap verildi. Neticede üç yoldaşta koca bir dağ gibi düştüler. Acı haber dalga dalga yayıldı dört bir yana... Titredi MUNZUR!... Feryatları yükseldi emekçilerin göğe... Hırçınlaştı dereler, nehirler... Hüzün çöktü dört bir yana... Haber yoldaşların kalbini dağladı. İsyan, intikam yeminleri yükseldi. Öfke, hınç bilendi... Yoldaşların kaybından duyulan acı şüphesiz ki gözyaşlarıyla akıp giderek bitmedi... Acımız büyük, ama biliyoruz ki, ancak onu mücadeleye dönüştürerek onların bize emanet ettikleri kavgayı yükselterek yoldaşlarımızın anısına sahip çıkabiliriz...

EVET YOLDAŞLAR!

Halkımızın "Kureyş" ve "Şahin Ağa" olarak tanıdığı HAYRETTİN BAKIŞ yoldaş bedenen aramızdan ayrıldı.

Munzurun sarp kayalarının doruk-

larında; kızıl bayrağı gururla dalgalandıran, yoldaşlara, halka umut, cesaret olan ŞAHİN'imiz şehit düştü. Ama onun; dağların doruklarında düşmana meydan okuyan ruhu bir kasırga gibi dalga dalga yayılmaya devam edecek... Onun komünizm davasına bilimsel güvenle duyduğu sonsuz inanç, zorluklara karşı mücadelede olağanüstü sabrı, engin kavrayış ve mücadele azmi gelecek gelecek umut, cesaret, yaratıcılık alçak gönüllülük ve daha sayamayacağımız nice komünist erdemi büyüyerek yaşamaya devam edecek... Onun öğrencileri onalayık olmak için devraldıkları bayrağı onurla taşıyacaklar... Hiçbir güç bunu durduramayacaktır. HAYRETTİN BAKIŞ yoldaş (ŞAHİN), Partimizin Merkez Komitesi üyesiydi. Aynı zamanda, Parti Merkez Komitesi Askeri sorumlusuydu. TİKKO'nun komutanıydı. ŞAHİN'imiz her alanda sınıf mücadelesinin acımasızlığı içinde, ölüm-çekiç arasında yoğrulma misali çelikleşmişti. 12 Eylül öncesi; bazı faşist olabaşıların cezalandırılması eylemlerini planladığı, yönettiği ve ve bu eylemlere katıldığı gerekçesiyle zindanlara atılmıştı. Ama zindan, baskı, işkence onun parıldayan yüreğini, boyun eğmeyen başını, susmayan dilini, cesaretini teslim alabilir miydi? Alamazdı ve alamadı da. Düşmanın kalemin dediği yerlerde HAYRETTİN yoldaş eşsiz bir direniş mücadele azmi sergiliyordu. O sınıf mücadelesinin her alanda amansızca devam ettiği gerçeğini biliyor ve yüce komünizm hedefi doğrultusunda bu mücadelesini aralıksız biçimde sürdürüyordu. Herşeyiyle örnek bir komünistti O... 27 aylık cezaevi yaşamından sonra dışarı çıktığında aynı azimle mücadeleye devam etti... Partiye, yoldaşlara halka çalışmalarıyla büyükbir güven veriyordu... 12 Eylül faşist cuntasının barbarca baskılarına, tehditlerine karşı, ŞAHİN gibi karanlıkları yırtıyor.. umutsuzluğun, teslimiyetin, yılgınlığın kol gezdiği bir ortamda güneş gibi etrafını aydınlatıyordu... Kırsal alanlarda Köy Parti Komiteleri ve onların önderliğinde gerilla grupları, silahlı mücadele müfrezeleri, köy milislerinin örgütlenmesi için olağanüstü bir çaba gösteriyordu. Her zorluğu barikatı sonsuz bir enerjiyle aşmaya çalışıyordu. Halkı partimiz etrafında örgütlemek halk kitlelerini komünizm bilinciyle donatmak için güçlü bir propaganda-ajitasyon yürütüyordu... Partimizin ...Gerilla Bölgesi Bölgesel Yayın Organı olan, DENGE PARTİZAN dergisinin sorumlusuydu.

Partimiz önderliğinde gerçekleştirilen bir çok silahlı eylemin bizzat planlayıcısı ve yürütücüsüydü. Halk düşmanlarının korkulu rüyası emekçilerin gönlünde sonsuz bir güven kaynağıydı. Bütün komünist özellikleri benliğinde taşıyan HAYRETTİN BAKIŞ (ŞAHİN), yoldaşı Dersim'in yoksul köylüleri, çalışma yaptığı alanlardaki emekçiler, yoldaşlar çok iyi tanırlar. Onu kelimelerle anlatmak kolay değil. O sağlığında dahi halkın dilinde destandı... Anıları halka güven, cesaret verirdi... Halk onu bağrına basmıştı. Onu görmeleri biraz gecikti ğinde özlemlerini açıkca dile getirirler ve hatta onun silah arkadaşlarına takılarak dağlara onu görmeye giderlerdi. ŞAHİN onların herşeyiydi. Düşman halkı moralmen çökertmek için sık sık Kureyş yakalardı. Kureyş öldürüldü" haberleri yayardı.

Kızıl gülümüz NİHATIMIZ ı da düşmanın alçakca kurşunlarıyla yitirdik!...

NİHAT TOPUZOĞLU yoldaş daha 15 yaşlarındayken, partimize sempati duyar. Yurtdışında işçi olan ailesinin yanına gelir. Bu dönem halen 16 Yaşlarındadır. Ama yaşına rağmen ileri bir kapasitesi bitmek tükenmek bilmeyen öğrenme azmi, süratle ilerleyen yapısı çalışkanlığı yaratıcılığı, insiyatifliliğiyle daha ö ğrenmelerde partinin dikkatlerini üzerinde toplar. Partimiz içinde ortaya çıkan YDH ne karşı aktif tavır alır. Bu dönemler 19 Yaşlarındadır. Parti çizgisi doğrultusunda bulunduğu bölgedeki yoldaşların toparlanması mücadelesine en ön saflarda katılan NİHAT yoldaş her yönlü örnek kişiliği, tutarlı, sağlam yapısı ve mücadelesiyle öne çıkar. Yoldaşların, halkın haklı güven sevgi ve saygısını kazanır. Partimizin yurtdışı .. organında yer alır. Bulunduğu komitenin en aktif üyesidir. Görevlerini büyük bir enerjiyle yerine getiriyor, siyasi ideolojik, örgütsel olarak süratle ilerliyordu. Yüklendiği görevler onun güçlü kapasitesine az geliyordu. Parti bu sefer onu Avusturya faaliyet alanının sorumluluğuna atadı. Kısa bir dönem içerisinde Avusturya daki parti faaliyetlerinde ciddi atılımlar gerçekleştirdi. Örgütü derleyip, toparladı. Parti sempatizanlarımızın ve yığınların, parti siyaseti temelinde eğitilmesinde önemli mesafeler katetti. O iyi bir örgütçü propagandacıydı... Avusturya, İsviçre, Almanya nın çeşitli alanlarında oportunizme ve revizyonizme karşı yürütülen siyasi tartışma toplantılarının yönlendiricilerindendi. NİHAT; sadece örgütçü, propagandacı değil, aynı zamanda iyi bir komünist savaşçı idi. Parti tarafından gönderildiği Filistin kamplarında kısa sürede önemli askeri deneyim ve tecrübelerde çıkarmıştı. Partimiz, 1984 Temmuz unda NİHAT yoldaşa üyelik önerisi götürdü... O, bunun ne denli büyük bir onur olduğunu çok iyi biliyordu. Ve Parti Aday Üyeliğine büyük bir sevkle müracaat etti. NİHAT yoldaş böylelikle Partimize Aday Üye oldu. 1 yıllık Aday Üyelik süresinin dolmasına az bir süre kalmıştı. Ve en büyük onur olan Parti Üyeliğine geçmesi kesindi. Türkiye'de sınıf mücadelesine bizzat katılmak için sonsuz bir istek duyuyordu... *"Partimizin ülkede daha da büyük ihtiyaçları var, darbelerle kaybedilen güç süratle telafi edilmelidir. Eğer parti uygun görürse ülkeye gitmek istiyorum"* diyordu. Ülkeye gitmesine parti tarafından olumlu cevap verildiğinde sevincinden içi içine sığmıyordu. Müthiş bir mücadele azmi, fedakarlık, atılganlığa sahipti... Ülkeye gittiğinde çok kısa bir sürede ,bir kaç günl şartları ve yapılması gerekeni kavradı. Yoldaşlarına, partiye yüce komünizm davasına büyük bir güven duyuyordu. Zorluklar onun canlı enerjisi karşısında sanki bir hiçti... Yoldaşlarıyla birlikte köy köy dolaşıyor, yığınları partiye kazanmaya, onun önderliğinde seferber etmeye, parti sempatizanlarını ML bilimiyle donatmaya, partiyi her alanda ilerletm büyük bir çaba gösteriyordu. Ülkede de yoldaşların güvenini kazanmıştı. Nasıl kazanmasın? Yoldaş HAYRETTİN BAKIŞ için çok genel yönleriyle ve yetersiz olarak anlattığımız özelliklerin çoğu NİHAT yoldaşın kişiliğinde de sembolleşiyordu. Halkımızın, yoldaşlarımızın MAZLUM adıyla andığına bakılarak, onun garip olduğu zannedilmesin. Bu isim onun olgun, seviyeli yoldaşlarını, halkı seven incitmeyen ama hatalara karşı amansız vb. özelliklerinden geliyordu. Ancak o düşman karşında susturulması durdurulması mümkün olmayandı. Ve o genç ama düşmanın amansız faşist zulmüne karşı dizleri titremeyen, yılmayan, boyun eğmeyen komünistti. Geleceğin güçlü önderlerinden biri olabileceğini parti isabetlice teşbit etmişti. O; enerji dolu, halka, yoldaşlara mücadele ruhu veren karamsarlığı parçalayan umut, cesaret dolu olan komünist bir kadro idi. NİHAT'ımız en yüce övgülere değerdi. Onu anlatmak kolay değil!...

Şehit METİN EKER yoldaşta Partimizin Aday Üyesi ve Elazığ'daki parti faaliyetlerimizin sorumlularından biriydi. 12 Eylul faşist cuntası tarafından zindanlara atıldığında, işkence tezgahlarına çekildiğinde, mücadele azminden hiçbirşey kaybetmedi. Zindanlarda yükseltilen direniş bayraklarından biriydi. Teslimiyetin ihanetin ve yılgınlığın kararlı düşmanıydı. Dışarıya çıktığında devrim, komünizm mücadelesine daha da sıkı sarılmaktan bir an olsun tereddüt etmedi. Komünist bir militan olarak sonuna dek şereflice parti sancağını örnek bir şekilde taşıdı. Ve ölümsüzler kervanına katıldı. Bir TKP ML Partizanının örnek özelliklerini şahsında simgeleştiren METİN EKER yoldaş, mücadelemizde sonsuza dek yaşayacaktır.

Biliyoruz yoldaşlar Sizi anmak; komünist direnme ruhunuzdan öğrenmek ve onu yükseltmek demektir.

Sizleri anmak; uğruna mücadele ettiğiniz partimizin komünist fikirleri doğrultusunda her alanda devrim kavgasını yükseltmek, partimizin ML çizgisini tevizsizce savunmak ve uygulamak demektir. Zorluklardan yılmamak, düşmanın azgın saldırıları karşısında boyun eğmemek, sizin gibi aynı bilimsel inançla partiye sahip çıkmak, onu

Devamı sf: 19'da

★ *Tescilli İMF'ci faşist Özal hükümeti halkımıza yönelik siyasi saldırılarını da yoğunlaştırıyor*

"Pişmanlık Yasası" ve "Polis Yasası" faşist Türk devletinin içine düştüğü aczin belgesidir!

Son dönemlerde kamuoyunda en çok sözü edilen konuların başında, faşist Özal hükümetinin kotarıp piyasaya sürdüğü **"Pişmanlık Yasası"** (gerçek adıyla ihbarcılığı, muhbirliği, ajanlığı, teslimiyeti ve ihaneti teşvik eden faşist provakasyon yasası) ile 2559 sayılı **"Polis Vazife ve Selahiyet Kanunu"**nda değişiklik yapmayı öngören ve kısaca **"Polis Yasası"** olarak tabir edilen faşist yasa tasarısı gelmektedir.

Sivil görünümlü faşist cuntayla el altında yaptığı "görev bölümü" sonucu, iş başına geldiğinden bu yana geçen 1,5 yılı aşkın süre içinde, bütün dikkat ve çabasını özellikle de hızla derinleşmeye devam eden ekonomik krizi sözüm ona "atlatma", yada en azından belirli ölçülerde "hafifletme" noktasında yoğunlaştıran tescilli İMF'ci Özal hükümeti; 'Karaman'ın koyunu, sonradan çıkar oyunu' misali, son dönemlerde siyasi arenadaki "icraat"larını da gözle görülür biçimde hızlandırdı, halka ve devrime karşı dişlerini daha çıplak biçimde göstermeye başladı.

Faşist Özal hükümetinin, sivil görünümlü faşist cuntanın el altı destek ve perde arkası kontrolüyle, askeri sıkıyönetimi süreç içinde sivil sıkıyönetime dönüştürme ve gerek mevcut devrimci muhalefet odaklarını etkisiz hale getirip dağıtma, gerekse halkımızın yeniden yükselmesi muhtemel, hatta kaçınılmaz olan devrimci mücadelesini, mümkün olan her türlü yola başvurarak engelleme doğrultusunda giriştiği bu hızlı "icraat"larının nedenleri elbetteki alabildiğine geniş kapsamlı ve çok yönlüdür. "6 Kasım" seçim aldatmacasıyla, komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının bazı klikleri dahi dıştalanarak kotarılmaya çalışılan 'demokrasicilik" oyununun gereği gibi tutmaması; cuntanın icazetiyle oluşturulan ve süngü zoruyla halka dayatılan mevcut parlamentonun, yeniden faşist diktatörlüğünün yüzüne geçirilen son derece kaba ve uyduruk bir peçe olma özelliğinin giderek bariz biçimde ortaya çıkması; tezgahladığı "6 Kasım" seçim aldatmacasıyla bir adım gerileyip sözüm ona "sivil" bir görünüme bürünen, fakat faşist diktatörlüğün dizginlerini bütün gücüyle elinde tutmayı sürdüren faşist cuntanın, kendisine siper etmeye çalıştığı Özal hükümeti alternatifine rağmen bütün muhalefet odaklarının sivri oklarına hedef olmaya devam etmesi esas olarak farklı emperyalist güçlere bağımlı çeşitli hakim sınıf klikleri arasındaki, devlet çarkının imkanlarından daha fazla yararlanma ve sömürüden daha fazla pay alma it dalaşının giderek kızışması; diğer yandan gerek faşist Türk devletinin gerek sivil görünümlü faşist cuntanın, gerekse tescilli İMF'ci Amerikan uşağı faşist Özal hükümetinin iç ve dış devrimci-demokratik kamuoyundaki teşhir ve tecritinin hızlanarak sürmesi; hızla derinleşmeye devam eden ekonomik-siyasi kriz ortamında, sıkıntı ve ihtiyaçları had safhaya varan, lakin en küçük bir konuşma ve örgütlenme hak ve özgürlük kırıntısının dahi tanınmadığı geniş halk yığınlarının, düzen aleyhtarı tepki, hoşnutsuzluk, kin ve öfkesinin giderek yoğunlaşması ve yeni bir **devrimci kabarışın** bazı belirtilerinin gözle görülür biçimde uç vermeye başlaması vs. bu nedenlerin ilk akla gelenleri olarak özetlenebilir.

Hiç kuşku yok ki, bütün bunların içinde, faşist Özal hükümetini, aralarındaki bazı kısmi ve ufak tefek pürüzlere rağmen sivil görünümlü faşist cunta ile el ele vererek, sözkonusu yasaları bir an önce çıkartıp yürürlüğe sokmaya iten **temel etken**; çeşitli milliyetlerden yoksul ve çilekeş halkımızın, tüm baskı ve saldırılara rağmen, yer yer mevzii olarak süren ve önümüzdeki dönem içerisinde daha üst boyutlara sıçrayarak, çok daha keskin ve amansız biçimlere bürünmesi kaçınılmaz olan **devrimci mücadelesinin**, gerek her türden baskı ve saldırı yöntemlerine baş vurularak, gerekse "pişmanlık yasası" türünden demagojik provakasyon manevralarına girişilerek, kontrol altında tutulmaya, bastırılmaya ya da gelişmesini engellemeye çalışılmasından başka bir şey değildir. Elbetteki halka ve devrime karşı girişilecek saldırı yöntemlerinin biçim ve içerikleri konusunda, hakim sınıf klikleri arasında da çeşitli çelişki ve dalaşmalar mevcuttur. Lakin bunun esas nedeni, onların, geniş halk yığınların gelişen düzen aleyhtarı muhalefetini, kendi potalarına kanalize etmek, faşist diktatörlüğün dizginlerini ele geçirmede birbirlerine karşı kaldıraç olarak kullanmak ve süreç içinde düzen bendinde boğmak istemelerinden başka bir şey değildir.

Bilindiği gibi faşist cunta, ABD emperyalizminin baş destekçiliğiyle tezgahladığı 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğüyle, halkımızın devrimci mücadelesine ağır bir darbe indirmeyi, ülkemiz devrimci ve komünist hareketini ikinci bir ağır yenilgiye uğratmayı başardı. Lakin devrimci ve komünist mücadeleyi bütünüyle "ezmeyi", "yoketmeyi" başaramadı. Bu mücadele, alınan ağır yenilgiye uğranılan büyük başarısızlıklara ve verilen onca kayıplara rağmen, içerde dışarda, kırda şehirde, mevzii direnişler halinde kesintisiz biçimde süre geldi.

Devrimci ve komünist mücadelenin, değişen şartların birlikte getirdiği en amansız ve keskin biçimlere bürünerek, kesintisiz biçimde süre geldiği sınıf mücadelesi arenalarından birisi de, ceza ve tutukevleri, özellikle de CİA-MİT karanlık odalarında kotarılmış en vahşi imha planlarının uygulama alanı haline getirilen askeri ceza ve tutukevleri oldu. Lakin askeri faşist diktatörlüğün hiç bir çabası, faşizmin zindanlarından yükselen bu şanlı direniş sesini susturmaya yetmedi. Tam tersine, bu şanlı direniş iç ve dış devrimci-demokratik kamuoyunda büyük sempati, ilgi, destek ve yardım gördü ve askeri faşist diktatörlüğün teşhir ve tecritinde büyük bir rol oynadı. Faşist cuntanın, emperyalizme göbeğinden bağımlı komprador patron-ağa düzeninin içinde çırpındığı kronik ekonomik-siyasi buhranın asıl sorumlusu olarak, zindanlara doldurduğu onbinlerce ilericiyi, yurtseveri, devrimciyi, demokratı, komünisti gösterme yolundaki yoğun faşist demagoji ve yalanları para etmedi ve zindanlara doldurulan tüm siyasi mahkumların serbest bırakılması yönündeki bir genel ad demokratik talebinin iç ve dış kamuoyunda büyük bir etkinlik kazanmasını engelleyemedi.

Dolayısıyla faşist Türk devleti, halkımızın devrimci mücadelesini bastırma ve düzenin "istikrarını" sağlama doğrultusunda zindanlara doldurduğu onbinlerce siyasi tutuklu ve mahkum nezdinde, rüzgar eken fırtına biçer mi-

salı, önemli bir toplumsal çelişkiyle karşı karşıya kalmıştır.

Başta faşist cunta olmak üzere, hakim sınıfların aşağı yukarı tüm klikleri, zindanlara doldurulan on binlerce siyasi tutuklu ve mahkumun çıkarılacak bir "genel af"la dışarıya boşandırılması halinde, devrimci mücadeleye önemli bir ivme kazandırabileceğinin farkındadırlar. 'Sütten ağzı yanan, yoğurdu üfleyerek yer' misali, zamanın CHP-MSP koalisyon hükümeti tarafından 12 Mart dönemi sonrasında çıkarılan "genel af"tan edindiği acı tecrübeden ders çıkaran faşist cunta, siyasi mahkumların "af"fını yasaklayan bir hükmü süngü zoruyla halka onaylattırdığı anayasasına geçirmiştir ve aralarındaki belli biçimsel farklılık ve çelişkilere rağmen tüm hakim sınıf klikleri, özünde aynı kararı savunmaktadırlar. Lakin, iç ve dış kamuoyunda giderek güç kazanan ve gerek tüm hakim sınıf kliklerini gerekse sivil görünümlü cuntayı ve Özal hükümetini sıkıştıran bir "genel af" talebi, onları ister istemez çeşitli manevralara başvurmaya, bu önemli toplumsal talep ve çelişkiyi kendi klik menfaatleri doğrultusunda kullanmaya itmektedir.

Diğer yandan gerek ülke içinde ve dışında, gerekse bizzat ceza ve tutukevlerinde sürmeye devam eden ve her türden saldırıya rağmen bir türlü engellenemeyen devrimci ve komünist direnişte, sivil görünümlü faşist cuntayı ve Özal hükümetini çeşitli tedbirler almaya ve yeni yeni manevralara başvurmaya zorlamaktadır. Bunun en son örnekleri ise faşist Özal hükümeti aracılığıyla kotarılıp piyasaya sürülen "pişmanlık yasası" ve "polis yasası" oldu.

Bilindiği gibi, faşist Özal hükümeti, 'pişmanlık getiren' siyasi mahkumları da kapsamına alan bir genel af'fı sürüncemede bırakmanın ve çıkarmanın "gerekçesi", aslında ise bir genel af talebi etrafında odaklaşan toplumsal muhalefeti yıpratmanın ve bu çelişkiden faşist Türk devletini en az zararla kurtarmanın aracı haline getirdiği bir pişmanlık yasası tasarısını hazırlayarak uyduruk parlamentoya sundu.

İki yıl boyunca yürürlükte kalması planlanan bu yasaya göre; halen ceza ve tutukevlerinde bulunan siyasi tutuklu ve mahkumlardan, "pişmanlık" getirerek "suç örgütlerini ihbar edenler" de, "af" kapsamına alınacak; bunlardan idama mahkum olanların cezası 15 yıla, müebbet hapse mahkum olanların cezası 10 yıla, diğer cezalar ise dörtte bir oranında indirilecektir. Ayrıca "ihbarda bulunanlar", istediklerinde 'kimliklerini' değiştirebilecek, hatta gerçek yüzlerini halktan gizlemek için, masrafları devlet tarafından karşılanmak üzere "estetik ameliyatı" bile olabilecek ve her türlü "koruma" ları sağlanacaktır. Keza, kesinleşen davalarda 3 ay içinde yeni bir "suç ihbarı" yapılırsa, dosyaları yeniden açılacak "ihbarın doğruluğu halinde", daha önce mahkum olanlar da ceza indirimlerinden yararlanabileceklerdir. Buna karşılık "uydurma ihbarda bulunanlar" ise 5 yıl hapis cezasına çarptırılabileceklerdir...

Yasa tasarısı, hakim sınıf klikleri sözcüsü çeşitli faşist partiler arasında, uşak basında ve uyduruk parlamentoda yürütülen belli bir danışıklı horoz dövüşünden sonra; HP'nin sözümona karşı "muhalefetine" rağmen, ANAP ve MDP oylarıyla kabul edildi ve onaylanmak üzere faşist diktatörlüğün 1 no'lu elebaşısı faşist cellat Evren'e sunuldu.

Faşist Evren, sözümona, "örgüt mensubu militanların, aralarında anlaşarak her birinin diğer arkadaşlarının isimlerini verebilecekleri"; dolayısıyla "militanların hiç bir ceza almadan kurtulma imkanına kavuşabilelceği"; ayrıca "cezaların indirilmesi için ihbarcılara iki yıl süre tanınması"nın sakıncalı olacağı vs. gibi bazı eften büften gerekçeler ileri sürerek, yasayı "onaylamadı" ve meclise geri iade etti.

Oysa o, aslında yasanın özüne karşı değildi. Ancak yasanın, önemli ölçüde hem sivil görünümlü cuntanın, hem de faşist Türk devletinin teşhir ve tecritine yol açacağının farkındaydı. Lakin devletin ve hakim sınıfların çıkarları açısından bu kadarcık bir tehlike de göze alınabilirdi. Nitekim, sivil görünümlü cuntanın asıl evladı MDP'nin de yasanın lehine oy kullanması, cuntayla Özal hükümeti arasında, bu konuda fazla bir farklılık bulunmadığını bariz biçimde göstermekteydi. Meclisin, sözkonusu 'gerekçeleri' kabul etmeyerek, yasayı daha önceki şekliyle olduğu gibi yeniden kabul etmesi karşısında, bu kez yasayı onaylayarak, resmi gazetede yayınlattırıp yürürlüğe sokturan Evren, aslında yasanın özüne karşı olmadığı gerçeğini de bir kere daha ortaya koydu.

Kısacası, faşist Özal hükümeti, Amerikanvari propaganda yöntemleriyle, Nasrettin Hoca'nın 'ya tutarsa' umuduyla göle maya çalması misali piyasaya sürdüğü bu ihbarcılığı, muhbirliği, ajanlığı, teslimiyeti ve ihaneti teşvik faşist provakasyon yasası eğer 'tutarsa' hem Şahin Dönmez, Hıdır Akbulut, Şemsi Özkan, Vecdi Tapşın türünden bir kaç teslimiyetçi ve haini, "af" kapsamı içine alarak "mükafatlandırmış" olacak; hem de bunu, gerek kamuoyunun gözüne kül serpme, gerekse pişmanlık ve ihanet yolunu seçmeyen onbinlerce siyasi tutuklu ve mahkumu "af" dışı bırakarak, onların mücadelesini kırmanın ve onlara yeni saldırılar yöneltmenin aracı olarak sonuna kadar kullanacaktır.

Nitekim, bir kaç teslimiyetçi ve hainin uşak basın aracılığıyla çarşaf çarşaf reklam edilmeye başlanması, bu yolda edinilen bilgilerle F.Sönmez'in yeniden sorguya alınarak işkence altında katledilmesi, keza piyasaya sürülmek istenen "polis yasası"na eklenen bir madde ile, ceza ve tutukevlerindeki siyasi tutuklu ve mahkumların istendiği zaman 15 gün süreyle tekrar tekrar polis sorgusuna yani işkenceye götürülmesinin resmileştirilmesi çabası vs. faşist Türk devletinin, "pişmanlık yasası" denilen faşist provakasyon yasası ile neyi amaçladığını en bariz biçimde gözler önüne sermektedir.

Faşist Özal hükümetinin, çeşitli milliyetlerden halkımız üzerindeki faşist zulüm ve terörü daha da katmerleştirme doğrultusunda hazırlayıp piyasaya sürmek istediği diğer bir faşist yasa da, "Polis Vazife ve Selahiyetleri Kanunu"nda bir dizi değişiklikler yaparak, polisin "yetkilerini" artırmayı öngören yasadır.

Bilindiği gibi, faşist Özal hükümeti, geçtiğimiz günlerde, sivil görünümlü cuntanın kendisini önemli ölçüde sıkıştırması sonucu alelacele hazırladığı bir yasa tasarısını meclise sundu. Amacı tatile girmeden önce yasayı her ne pahasına olursa olsun meclisten geçirmekti.

Lakin, esas olarak devrime ve halka yönelen yasa, aynı zamanda hemen hemen bütün hakim sınıf klikleri arasında da önemli tartışma ve sürtüşmelere yol açtı. Çünkü, sözkonusu yasa tasarısı, tek kelimeyle mevcut askeri sıkıyönetimin yerine "polis sıkıyönetimi" geçiriyor, dolayısıyla hakim sınıf kliklerinin "demokrasicilik" oyununu gereği gibi oynayabilmelerine dahi önemli engel ve kısıtlamalar getiriyor, cunta kliği ve Özal kliğine, diğer hakim sınıf kliklerinin muhalefetini engellemede önemli avantajlar sağlıyordu. Nitekim bu iki klik dışındaki (hatta ANAP içindeki belli bir kesim dahil) tüm hakim sınıf klikleri, özellikle de B.Avrupa emperyalist devletleri uşağı klikler, keskin "demokrasi havarisi" pozlarına bürünerek sözüm ona yasaya karşı tavır aldılar. Hepsinin birleştiği ortak nokta, bu yasanın "polis devletini getireceği" ve "demokrasinin zedeleneceği" vs. idi.

Oysa faşist Türk devleti zaten bir "polis devleti"ydi ve polisin yeminli emperyalizm uşağı ve eli kanlı halk düşmanı faşist karakteri halkımız tarafından öteden beri zaten bilinmekteydi. Hakim sınıflar devletin polis gücünü, halkımızın devrimci mücadelesini bastırmada sonuna kadar kullanmış, ancak onun bir noktada yetersiz kalması karşısında bu kez de devletin belkemiğini oluşturan faşist ordu gücünü piyasaya sürmek zorunda kalmışlardır. 26 Aralık 1978 Maraş sivil faşist provakasyonunun akabinde ilan edilen sıkıyönetimden bu yana geçen 7 yıla yakın bir süredir, faşist ordu faşist polisle el ele görev yapmakta ve komprador patron-ağa düzeninin güvenliğini sağlamaya çalışmaktadır. Lakin bu durum ve aralıksız biçimde uygulana gelen yoğun faşist zulüm ve terör, gerek faşist Türk devletini, gerekse faşist Türk ordusunu iç ve dış kamuoyu önünde önemli ölçüde teşhir ve tecrit etmiştir. Diğer yanda hala ülkenin büyük kesiminde sürmekte olan sıkıyöne

tim ve olağanüstü durum uygulamaları, hem oynanmak istenen "demokrasicilik" oyununu inandırıcı olmaktan çıkarmakta, hem de faşist Türk ordusunu için için yıpratmaya devam etmektedir. O halde şimdilik geriye en uygun yol olarak, zaten sınırsız biçimde kullandığı yetkilerini bir kanunla resmileştirerek, polis gücünü ağırlıklı biçimde sahneye sürmek kalmaktadır. Yani askeri sıkıyönetimin yerine "polis sıkıyönetimi"nin geçirilmesi ve "24 Ocak ekonomi politikasının" bir süre de böyle devam ettirilmeye çalışılması...

Keza, "demokrasi havarisi" kesilen hakim sınıf kliklerinin "zedeleneceğinden" bahsettikleri "demokrasi" de, sınırları cunta kliği tarafından süngü zoruyla çizilen ve cunta anayasasında hukuki ifadesini bulan uyduruk "demokrasi"dir. Bu komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflar için demokrasi, çeşitli milliyetlerden halkımız için ise eli kanlı bir faşist diktatörlüktür. Dolayısıyla hakim sınıf kliklerinin yaptığı da, özünde faşist diktatörlüğün savunulmasından başka bir şey değildir. Onlar açısından sorun, kendi aralarındaki dalaşmayı rahatça yürütebilecekleri ve halk yığınlarını istedikleri gibi aldatıp kendi kuyruklarına takarak, birbirlerine karşı kaldıraç olarak kullanabilecekleri bir "demokrasi"nin sağlanması, en azından bugün varolan "demokrasi"den, cunta ve ANAP kliği lehine daha da geriye gidilmemesidir. Yoksa onların, polisin halk üzerindeki faşist baskı ve zulmüne karşı çıkmak gibi bir amaç ve niyetleri kesinlikle yoktur.

Sözkonusu polis yasa tasarası mecliste görüşülürken, cuntanın icazetli partilerinden HP'nin sözümona keskin bir "muhalefeti" ile karşılaştı. HP, başta SODEP olmak üzere, tüm diğer "demokrasi havarisi" kliklerin "taktirini kazanan" bu muhalefeti sırasında; "hükümet bu tasarıyla demokrasimizi karanlığa gömmek istiyor"; "bu tasarı polisi yatak odamıza getirecek, sansür getirecek" vs. gibi gerekçeler ileri sürerek, yasanın meclisten geçmesini "engellemeye" çalıştı. Özal hükümetini "polis devleti" kurmakla, "engizisyon" dönemini başlatmakla, "Özal padişahlığı" kurmakla vs. suçladı. "Milleti Özal'ın zulmünden kurtarmaktan" vs. dem vurdu. Bu arada, "askeri bir yönetimi" dahi Özal hükümetine tercih edeceklerini vurgulayarak, cunta kliğine yağ çekmeyi de ihmal etmedi... Bütün bunlar elbetteki hakim sınıf klikleri arasındaki dalaşmaların yansımasıydı. HP özellikle de ANAP'ın bu yasadan yararlanarak devlet içinde belli bir etkinlik kurmasına karşıydı. Ayrıca, ortaya çıkan bu fırsattan en iyi şekilde yararlanarak geçtiğimiz günlerde yapılan kongresinde kullanabileceği bir "moral şırıngası" hazırlamaya çalıştı. Aksi taktirde, yasanın çıkmasını engellemeye gücünün yetmeyeceğini HP'de çok iyi bilmekteydi.

Diğer yandan B.Avrupa emperyalist devletlerinin, AET Türkiye temsilcisi Gwynn Morgan aracılığıyla, tasarı aleyhine açık tavır takınarak, yasanın çıkması halinde "AET ile ilişkilerin daha da kötüleşeceği" tehditleri savurması, Özal hükümetini iç ve dış kamuoyu nezdinde daha da zor durumda bıraktı. B.Avrupa emperyalistlerinin bu tavrının da elbetteki "demokrasi" savunuculuğuyla uzaktan yakından bir ilişkisi yoktur. Burda da sözkonusu olan, ABD emperyalizminin cunta kliği ve Özal hükümeti aracılığıyla Türkiye'de kendi aleyhlerine kazandığı ve pekiştirmeye devam ettiği etkinlikti. ABD emperyalizminin ve İMF'nin tasmalı köpekliğini yapan ve emperyalist efendilerinin ayaklarına kapanarak ülkemizi onlara peşkeş çeken faşist Özal, sözümona keskin "bağımsızlıkçı" pozlarına bürünerek ve bu davranışı "Türkiye'nin iç işlerine karışma" olarak suçlayarak, bu beklenmedik dozajdaki açık emperyalist muhalefetin aleyhine yarattığı havayı "kırmaya", dikkatleri başka yöne çekmeye çalıştı.

Lakin gerek batılı emperyalistlerin yoğunlaşan baskıları; gerek cunta kliği dışındaki tüm diğer hakim sınıf kliklerinin yükselttiği muhalefet; gerek HP'nin meclisteki giriştiği engelleme çabaları; gerek ANAP içinde başgösteren çatlaklar; gerekse halkın yükselen tepki ve hoşnutsuzluğu karşısında oldukça zor duruma düşen ve önemli ölçüde teşhir olan Özal hükümeti, sonuçta, kısmi değişiklikler yaparak ve polise "telefon dinleme", "mektup açma" vs. gibi yetkiler veren bazı maddeleri çıkararak, meclisteki sayı üstünlüğüne dayanarak sözkonusu yasa tasarısını meclisten geçirmeyi başardı. Tasarı 289 milletvekilinden 179'unun oyuyla kabul edildi. 99 milletvekili "red" oyu verdi. 1'i ANAP'lı olmak üzere, 11 milletvekili çekimser oy kullandı. 34 ANAP, 40 MDP ve 18 HP milletvekili ise oylamaya katılmadı. Bu durum dahi, tasarı üzerinde, gerek hakim sınıf kliklerı arasında, gerekse meclisteki yer alan çeşitli kliklerin kendi içindeki çelişki ve çatlakları bariz biçimde göstermektedir.

Bu faşist yasa cellat Evren tarafından onaylandı ve resmi gazetede yayınlanarak yürürlüğe girdi. Böylece faşist polis gücünün halen bütün vahşetiyle kullanmaya devam ettiği sıkıyönetim yetkileri de, sözümona kanun hükümlerine bağlanmış olarak resmileşti. Dolayısıyla, adım adım perde arkasına çekilmek istenen faşist ordu güçlerinin yerini, çok daha açık ve pervasız biçimde faşist polis güçleri alacak, çeşitli milliyetlerden halkımız üzerindeki faşist zulüm ve terörü sınırsız yetkilerle donanmış olarak bütün vahşetiyle sürdürülecektir.

Faşist Özal; sözümona "sıkıyönetime" karşıymış pozlarına bürünerek "12 Eylül öncesi dönem" imajını bol bol kullanarak; tıpkı bir zamanların İçişleri Bakanı biraderi Korkut Özal gibi "kadife eldivenli", "şevkatli", "müşfik", "canayakın" polis tasvirleri çizerek, dahası üstüne üstlük bir de "insan hakları" savunucusu kesilerek;

"Memleketi sonuna kadar sıkıyönetimle idare edemeyiz... Önemli olan sıkıyönetimin tekrar getirilmemesidir... Polis zayıf bırakılmamalı... polisi eğitip yetkilerini artıracağız..."

"Cumhuriyetin ilanından bu yana olansürenin büyük bölümü, sıkıyönetim ile geçmiştir... Polise, sıkıyönetime verilen yetkilerin yirmide birini versek bir daha sıkıyönetime ihtiyacımız kalmayacak hale geliriz."

"Polis yasası, insan haklarını korumak için getirildi."

"Polisin asli fazifesi vatandaşın rahatını temin etmektir... Bu memlekette milyonlarca insan güvenlik bekliyor..."

"Polise imkan vermesek, masum vatandaşlar 12 Eylül öncesi gibi sıkıntıya düşerler.. polis camı avlularına bırakılan çocukları karakolda büyütüyor..."

"Polis teşkilatı kendisine verilen görevi heder etmeyecektir.."

"Polise yetki değil görev verdik."

"Böylece sıkıyönetime gerek kalmayacak." vb. gibi "gerekçeler" ileri sürerek, hem diğer hakim sınıf kliklerini ikna etmeye ve tepkilerini yumuşatmaya, hem de gerçek halk ve devrim düşmanı amaç ve niyetini iç ve dış kamuoyu nezdinde gizlemeye çalıştı.

Oysa yukardaki sözlerin demagojik yanlarını bir tarafa bırakırsak, 'secaat arzederken sirkatin söyleyen merd-i kıpti' faşist Özal'ın gerçek amaç ve niyeti gayet bariz biçimde sırıtmaktadır.

Nitekim, bir başka yerde sarfettiği şu sözleri de, onun gerçek amaç ve niyetini açıkca ele vermektedir;

"Bu vazifelerle polisin yükü ağırlaşmıştır. **Gerçi bunu yapıyordu ama, bir yasa olmadan yapıyordu. Sıkıyönetimin yetkisiyle yapıyordu. Sıkıyönetim kalktığı taktirde yapamayacaktı...**"

Kısacası, polisin zaten kullanmakta olduğu sıkıyönetim yetkileri kanunlaştırılmalıdır, askeri sıkıyönetim ve 'olağanüstü hal' ilanı yerine 'polis sıkıyönetimi" geçirilmelidir. Aksi taktirde "12 Eylül öncesi günler" geri gelebilir. Yani yükselmesi muhtemel olan devrimci mücadele, yeniden emperyalistlerin ve uşaklarının uykularını kaçırabilir.

Açıktır ki, sıkıyönetimsiz "sıkıyönetim"in devam ettirilmesine, baş mimarlığını Turgut Özal palyaçosunun yaptığı İMF patentli "24 Ocak" ekonomi-politikasının sürdürülebilmesi, yani hakim sınıfların içinde çırpınmaya, çırpındıkça da batmaya devam ettikleri ekonomik-siyasi krizin ağır yükünün, dizginlenmemiş bir faşist zulüm ve terör ortamında geniş halk yığınlarının omuzlarına yıkılmaya devam edilebilmesi açısından da zorunlu bir ihtiyaç vardır. Çünkü böylesine bir baskı ve zulüm ortamı olmadıkça, faşist

Özal ın 24 Ocak ekonomi-politikasını istediği gibi sürdürebilmesi kesinlikle mümkün değildir. Lakin, sürmekte olan askeri sıkıyönetim, oynanmak istenen "demokrasicilik" oyununa gölge düşürdüğü için, onun yerine "polis sıkıyönetiminin" geçirilmesi hakim sınıfların, emperyalist efendilerinin, faşist Türk devletinin ve özellikle de Özal kliğinin menfaatinedir.

Faşist yasanın diğer tali bir amacının da, diğer hakim sınıf kliklerinin aleyhine devlet kademeleri içinde ANAP ve cuntacı kliğin etkinliğini daha da arttırmak ve pekiştirmek olduğu, tartışma götürmez bir gerçektir.

Fakat faşist polis yasası esas olarak halkı, devrimi, devrimci ve komünist hareketi hedeflemektedir. Faşist diktatörlüğün halk üzerindeki baskı ve zulmünü perçinlemek, halkımızın devrimci mücadelesini engellemek amacıyla çıkarılmıştır. Faşist Özal'ın sözlerinin aksine, faşist polisin; halkın", "masum vatandaşların" "güvenliğini" sağlamak "vatandaşın rahatını temin etmek" vs. ile uzaktan yakından herhangi bir ilişkisi yoktur. Onun sağlayacağı "güvenlik", yeminli emperyalizm uşağı ve eli kanlı halk düşmanı bir avuç komprador patron, toprak ağası, tefeci-tüccar, ithalatçı-ihracatçı, spekülatör vurguncu-soyguncunun güvenliğidir. Onun temin edeceği "rahat", emperyalizm uşağı hakim sınıfların rahatıdır. Emperyalizme göbeğinden bağımlı sömürü ve zulüm düzeninin "rahatı", "huzuru" ve "güvenliği"dir. Bu sömürü ve zulüm düzeni sürdükçe halkımıza asla "rahat" ve "huzur" yoktur. Halkımız, bu polisin kimin polisi olduğunu, kime hizmet ettiğini, kimin rahat ve huzurunu sağladığını, kimin dostu kimin düşmanı olduğunu, polisin halk ve devrim düşmanı faşist, işkenceci karakterini, bugüne kadar edindiği acı tecrübeleriyle artık çok iyi öğrenmiştir. Bu nedenle faşist Özal'ın polisi "şirin" ve "masum" gösterme yönündeki yalan, demagoji ve sahtekarlıkları, işçi sınıfımız ve tüm emekçi halkımız nezdinde beş para etmeyecektir.

Kaldı ki, faşist Özal, "12 Eylül öncesi" dönem imajını kullanırken de, içindeki asıl korkuyu bariz biçimde açığa vurmaktadır. Bilindiği gibi, çeşitli milliyetlerden halkımızın, 12 Mart açık faşizmine rağmen, 1974 sonrası dönemde yeniden hızla yükselmeye başlayan ve faşist diktatörlüğü **sallayan** devrimci mücadelesi, emperyalistlere ve uşaklarına soğuk ecel terleri döktürmüş ABD emperyalizmin baş destekçiliğiyle 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün tezgahlanmasına neden olmuştu. Faşist Özal şimdi yine aynı korkuyu duymakta, böyle bir mücadelenin yeniden yükselmesinin engellenmesi için ne mümkünse yapılması gerektiğine diğer hakim sınıf kliklerini ikna etmeye çalışmaktadır ve bu doğrultuda elinden gelen her çareye baş vurmayı mübah görmektedir. Ki ondan, bundan başka bir şeyin beklenmesi de zaten mümkün değildir. Tam tersine, son icraatları onun gerçek halk ve devrim düşmanı kimliğini çok daha bariz biçimde ortaya koymuş, faşist zulüm ve terörün bundan sonra da bütün azgınlığıyla sürdürülmeye devam edileceğini alenen göstermiştir. Dolayısıyla, demokrasinin sınırlarının genişletilmesi", "faşizmin çözülmesi", "demokrasiye geçilmesi" hayallerine de ağır bir darbe indirmiştir. Ve partimizin faşizm tahlillerini bir kez daha açık biçimde doğrulamıştır.

Keza, sözkonusu faşist yasanın getirdiği hükümlere şöyle kaba taslak bir göz gezdirdiğimiz de dahi, faşist Özal hükümetinin gerçek amaç ve niyetinin ne olduğunu rahatlıkla görebiliriz.

Bu faşist yasaya göre:

*Polis, "genel ahlak ve edep kurallarına aykırı davranışlarda bulunma" gibi ne idüğü belirsiz bir hükmün ardına sığınarak, istediği herkesi, özellikle de ilerici, yurtsever, devrimci, demokrat ve komünist olduklarından şüphe ettiklerini keyfi bir tarzda gözaltına alacak, parmak izlerini alacak, fotoğraflarını çekecek, fişliyecek, dahası "suçunu" açığa çıkarmak için baskı ve işkenceye tabi tutacaktır.

*Hakim sınıfların rahatını bozan, devlet ve düzen aleyhtarı en küçük bir faaliyette bulunan, hatta en küçük bir hak arama girişimine yönelen sendikaları, dernekleri, bunların üyelerinin bir araya gelip toplandıkları lokalleri, kulüpleri istediği zaman keyfince kapatacaktır.

*"Devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğüne, genel güvenliğe ve genel ahlaka zararı dokunan", yani faşist diktatörlüğe karşı en küçük bir söz sarfeden tiyatroları, sinamaları, toplantı salonlarını vs. istediği gibi kapatacak, buralardaki faaliyetleri keyfince engelleyecektir.

*"Suç işlemeye hazırlandığı" gerekçe gösterilerek, istenilen herkes gözaltına alınacak, baskı ve işkencelere uğratılacaktır.

*Ceza ve tutukevlerinde bulunan mahkum ve tutuklular, istenildiği zaman 15'er günlük süreler halinde ceza ve tutukevlerinden alınarak tekrar tekrar sorguya götürülecek, işkenceye uğratılacaktır. Bu hükmün özellikle de ceza ve tutukevlerinde direnişi sürdüren siyasi tutuklu ve mahkümlara uygulanacağı tartışma götürmez bir gerçektir.

*Kimliğinde şüphelendiği herkesi gözaltına alacak, istediği baskı ve işkencelere uğratacaktır.

*Devrimci ve komünist faaliyetin izlenmesi için özel timler oluşturacaktır.

*Ülke seviyesinde istihbarat faaliyetlerinde bulunacak MİT ve diğer istihbarat kuruluşları ile işbirliği yapacak, ortak hareket edecektir.

*Görev sırasında istediği gibi silah kulanabilecek ilericileri, yurtseverleri, devrimcileri komünistleri istediği gibi katledebilecek, yeni yeni katliam örnekleri sergilemekten geri kalmıyacaktır. Böyle durumlarda tutuksuz yargılanacak, avukat parası devlet tarafından ödenecek yani icraatlarından dolayı açık biçimde mükafatlandırılacaktır...

Oysa bütün bu "yetki"ler zaten sınırsız biçimde kullanılmakta, faşist zulüm ve terör dizginlenmemiş biçimde sürdürülmekte, halkımıza en küçük bir ekonomik, demokratik, siyasi direniş ve mücadele "hak"kı tanınmamaktadır. O halde sorun, sözkonusu "icraat"ların, uydurulan demokrasi çerçevesinde kitabına uydurularak yasalaştırılmasından başka bir şey değildir.

Lakin bütün bunlar da para etmeyecektir.

12 Mart'lar, 12 Eylül'ler, sıkıyönetimler "olağanüstü hal" ilanları, "takrir-i sükûn" yasaları gibi, faşist Özal hükümetinin pişmanlık yasaları, "polis yasa"ları da çeşitli milliyetlerden emekçi halkımızın halk demokrasisi ve bağımsızlık mücadelesini durdurmaya asla yetmeyecektir!

Çeşitli milliyetlerden işçi sınıfımız ve emekçi halkımız partimiz önderliğinde, uzun süreli halk savaşı yolunu izleyerek zafere ulaştıracağı demokratik halk devrimi mücadelesiyle, ülkemizi emperyalistlere, uşaklarına ve onların Evren, Özal gibi sözcülerine mutlaka zindan edecektir!

"PİŞMANLIK YASASI" VE "POLİS YASASI" DA SÖKMEYECEKTİR!

FAŞİZME ÖLÜM/TEK YOL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

FAŞİZME ÖLÜM/BAĞIMSIZ–DEMOKRATİK TÜRKİYE!

KOMSER BEY

BELGE

Faşist Türk devleti emekçi halkımızı ajanlığa-muhbirliğe zorluyor!

Emperyalizme göbeğinden bağımlı komprador patron-ağa düzeninin derinleşen ekonomik-siyasi krizinin acz içine düşürdüğü faşist Türk devleti, çeşitli milliyetlerden halkımıza yönelik çok yönlü saldırılarını azgın biçimde sürdürüyor. Yıllardır aralıksız biçimde sürdürdüğü baskı, operasyon, katliam, arama-tarama ve tatbikatlarıyla yetinmiyen; "pişmanlık yasası", "polis yasası" gibi faşist baskı yasalarını peş peşe yürürlüğe sokan faşist Türk devleti; sürgün tehditleri savurmaktan, halkı zorla muhbirlik ve ajanlık etmeye zorlamaktan da geri kalmıyor. Faşist Türk devletinin bu konuda içine düştüğü aczi bariz biçimde sergileyen bazı belgeleri aşağıya aktarıyoruz.

BELGE—1:

Faşist Türk devletinin kaymakamları, köy muhtarlarını zorla muhbirliğe teşvik ederek, içine düştükleri aczi belgeliyorlar! İşte bir ilçe kaymakamının, faşist Türk devletinin kolluk kuvvetleriyle işbirliği içinde çalışmayan bazı köy muhtarlarına gönderdiği uyarı yazısı.

T C
..... İlçesi .....
Özel İdare Memurluğu .../.../1984

Sayı : ...
Konu: Uyarılan Köy muhtarları.

Köy Muhtarlığına
.....

İlçemizin ..... Köy Muhtarı .....'un 442 sayılı Köy Kanunu'nun 36.ncı maddesi uyarınca görevlerini yapamadıkları ayrıca **güvenlik kuvvetleriyle işbirliği içerisinde çalışılmadığı köyde vuku bulacak herhangi bir olayda anında güvenlik kuvvetlerine bilgi verilmediği** anlaşılmıştır.

Adı geçen bu köy muhtarlarının uyarılması, Kaymakamlığımızca uygun görülmüştür

Bu gibi hatalara düşülmemesine gerekli özenin gösterilmesini önemle rica ederim.

.....
Kaymakam
İmza

DAĞITIM
....Köy muhtarlığına
yazılmıştır.

BELGE—2:

Faşist Türk ordusunun elebaşıları, halka "anket formları dağıtarak, kırsal alanlarda faaliyet yürüten devrimcileri ve onlara yardımcı olan köylüleri tehdit etmeye çalışıyorlar! İşte bir ilçe jandarma bölük komutanının anket formu soruları:

..... İLÇE JANDARMA BÖLÜK KOMUTANLIĞI
ANKET FORMU

SORULAR:

1. Köyünüze çeteler geliyor mu?
2. Geliyorsa kimlerin evlerine geliyor?
3. Çete mensuplarının yuvaları, barınma yerleri nerelerdir?
4. Köyünüzde, mezranızda çete mensubu olan şahıs var mı, kimdir?
5. Köyünüzde veya mezranızda çetelere yardım eden şahıslar kimlerdir?
6. Çeteleri ve çete mensubu şahısların daha kolay yakalanması için fikirleriniz var mı, önerileriniz nelerdir?
7. Bildiğiniz bir yerde çetelerin faydalandığı barınak, sığınak var mı?
8. Köyünüzün haricinde çetelere yataklık yapan şahısları biliyormusunuz, bunlar kimlerdir?

NOT: Soruları cevaplandıran şahıslar isim, soyadı ve imza atmayacaklar, yazılanlar gizli tutulacaktır.

BELGE—3:

Faşist Türk ordusunun sıkıyönetim komutanları, kendilerine ihbarcılık yapmayan Kürt köylülerini "sürgün"le tehdit ediyorlar! İşte 8. Kolordu ve Elazığ-Bingöl-Tunceli İlleri Sıkıyönetim Komutanlığının, özellikle de yiğit Dersim halkını yıldırmak için yayınladığı "duyuru":

8. KOLORDU VE SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI SORUMLULUK BÖLGESİNDE ÖRGÜT ÜYELERİNİ, TERÖRİSTLERİ VE ŞÜPHELİ UNSURLARI SAKLAYAN, BARINDIRAN VE BUNLARIN İHTİYAÇLARINI TEMİN EDEREK YATAKLIK YAPAN, ŞÜPHE UYANDIRAN VE BUNLARI BİLDİRMEYEN KİŞİLER BİR DAHA ESKİ OTURDUĞU YERE DÖNMEMELERİ KAYDIYLA AİLE FERTLERİNİN TÜMÜ İLE BİRLİKTE YERLEŞİK BÖLGELERİ DEĞİŞTİRİLEREK 1402 SAYILI SIKIYÖNETİM HUDUTLARI DIŞINA ÇIKARILACAKTIR. SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI

BELGE—4:

Faşist Türk ordusunun sıkıyönetim komutanları, TKP/ML—TİKKO ve diğer bazı teşkilatların isimlerini kullanıp aslı-astarı olmayan yalan haberler yayarak baskı ve operasyonlarını yoğunlaştırıyorlar! İşte Ankara Sıkıyönetim Komutanlığının bu durumu belgeleyen "gizli" kayıtlı emri":

GİZLİ
T.C.
SIKIYÖNETİM KOMUTANLIĞI
A N K A R A

HRK : ..... SIKIYÖNETİM
KONU : Güvenlik Önlemleri 27 Eylül 1984

.....
.....

İLGİ: (a) Gnkur. Bşk.lığının 21 Eylül 1984 gün ve İSTH: 7130-437-84/SYNT. İSTH. HRK. Ş.2.Kş.sayılı mesaj emri.
(b) 4.ncü Kor. ve SYNT. K.lığının 30 Aralık 1983 gün ve HRK 7130-799-83/12963 sayılı emri.

1. Lübnan'daki Kızıl Hareket isimli bir örgütün; Ermeni devrimci ordusu isimli örgütle işbirliği yaparak: Dev Sol, Ala Rizgari TİKKO gibi yurtiçindeki örgütlerle ortaklaşarak öncelikle HATAY yöresinde olmak üzere Türkiye'ye karşı eylemleri planladıkları alınan duyumlardan ve Gnkur. Bşk.lığının ilgi (a) mesaj emrinden öğrenilmiştir.

2. Nitekim 3.9.1984 günü İSTANBUL'da eylem hazırlığı esnasında erken infilak sonucu Lübnan plakalı bir araçın içerisinde 2 kişi ölü olarak ele geçirilmiştir. Teröristlerin Ermeni Devrimci Ordusu mensubu oldukları CİLVEGÖZÜ Hudut Kapısından Ülkemize girdikleri ve İSTANBUL ilinde muhtelif otellerde kaldıkları, tespit edilmiştir. Teröristlerin şahsi eşyaları arasında eylem planladıkları hassas yerlerin (Ordu evleri, Radyoevi oteller gibi) fotoğrafları ele geçirilmiştir.

3. Bu ve buna benzer yasadışı tethiş örgütlerinin yurdumuza yönelik eylemlerinin, önlenmesi ve yakalanmalarının sağlanması için Komutanlıkça ilgi (b) emirle yayınlanan önlemlere ilaveten aşağıda belirtilen önlemler alınacaktır.

a. Başta Ortadoğu ülkeleri olmak üzere bütün yabancı uyruklu kişilerin, bölgemize girişlerinde, pasaportları, kimlikleri ve ehliyetleri birbirleriyle mukayese edilerek sahte olup olmadıkları kontrol edilecektir.

b. Özellikle İran Irak ve Suriye başta olmak üzere Ortadoğu uyruklu yabancıların kaldığı otel, motel pansiyon, bekar odaları öğrenci evleri ve yurtların sıkı bir şekilde kontrol ve denetlenmesi sağlanacaktır.

c. İkametine müsaade edilmiş yabancı uyruklu şahısların, mevcut adreslerinde sık sık denetleme ve izlenmeleri sağlanacaktır.

d. Özellikle yabancı Misyona ait Elçilik ve benzeri binalar ile kamuya ait tesis ve kuruluş gibi hassas bölgeler civarında vasıtaların rastgele park etmelerine müsaade edilmeyecektir.

e. Şehir içinde ve dışında yabancı uyruklu ve ANKARA dışı plakalı araçlar üzerinde hassasiyetle durularak, vasıtaların bagaj ve minder altı gibi yerlerinde patlayıcı madde araştırmalarına ağırlık verilecektir

f. Resmi ve Özel kuruluşlara ait (Askeri Birlik dahil) tüm park yerlerinin birer sorumlusunun bulunması ve araçların giriş ve çıkışlarının kontrolünün bu şahıs tarafından sağlanması için gerekli önlem ve tedbirler alınacaktır.

g. Hassas ve resmi binalarla tesislerin civarında park yasak levhalarının konması sağlanacaktır.

h. Bombalı sabotajlar ve benzeri olaylar hakkında elde edilecek bilgiler geciktirilmeden komutanlığa bildirilecektir.

4. Teröristlerin; bombalı ve silahlı eylemlerine mani olmak ve olay vuku bulmadan yakalanmalarını temin etmek maksadı ile Komutanlıkça yayınlanan emir ve talimatların üzerinde hassasiyetle durulmasını ve müessif bir olaya meydan verilmemesi için gerekli tedbirler ve önlemlerin alınmasını arz ederim.

SIKIYÖNETİM KOMUTANI NAMINA

İmza
Cengiz VAROL
Tuğgeneral
SYNT. Kur. Bşk

DAĞITIM: Bilgi:
Gereği : Gnkur. İSTH. Başkanlığına
Merkez Komutanlığına/Ankara
Ankara Belediye Başkanlığına
II Jandarma Alay Komutanlığına
ANKARA Emniyet Müdürlüğüne

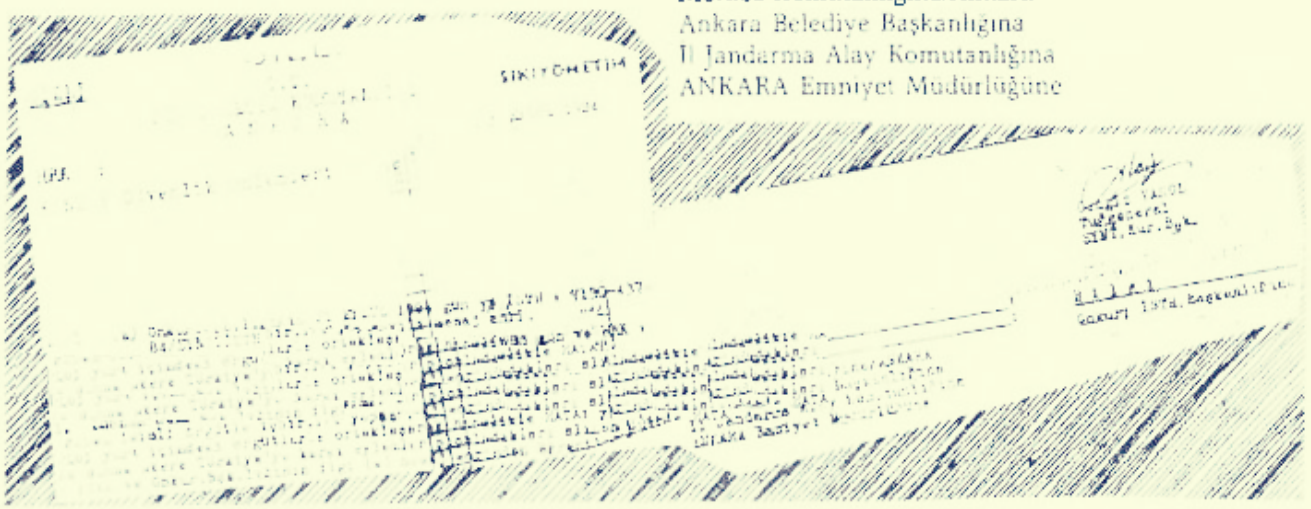

Hiçbir güç halkın yükselen sesini susturamaz!

Geçtiğimiz ayda "Halkçı Parti" ve SODEP tarafından biri Ankara diğeri İstanbul'da olmak üzere iki miting düzenledi. Bunlardan, Halkçı Partinin Ankara'da düzenlediği miting, SODEP'in İstanbul mitingine nazaran esas olarak sönük geçti diyebiliriz...

Burjuva yazar, çizer takımının; "Halk artık sokak muhalefetine rağbet etmiyor, 12 Eylül öncesindeki kargaşayı istemiyor" şeklindeki sözleri, Ankara'daki mitinge katılımdaki zayıflığın gerekçeleri olamaz... Veya "Halk durumundan memnun, huzur ve sükûnetinin bozulmasına bilinçli tavır alıyor" biçiminde yapılan çığırtkanlıklar gerçekleri zerrece ifade etmiyor. Ankara mitingindeki başarısızlığın temel sebebi; cuntanın icazetiyle oluşan hakim sınıfların partilerinden biri olan Halkçı Partinin yığınlar nezdinde önemli ölçüde teşhir ve tecrit olmasıdır... Cuntanın çizdiği sahada göbek atan "temkinli olgun ve seviyeli muhalefet" adıyla karşı-devrimci niteliğini gizlemeye çalışan, oysa icraatları ve her türlü davranışıyla kimliği açığa çıkan Halkçı Partiye yığınların rağbet etmemesi anlaşılabilir bir şeydir...

Bu gerçek; SODEP'in İstanbul mitingine katılan 50.000 civarındaki kitle katılımı ile daha berrak ortaya çıkmaktadır. Açıktır ki, SODEP te komprador patron ve toprak ağalarının kliklerinden birinin siyasi temsilcisidir. hakim sınıf partilerinden biridir. Ancak yığınlar nezdinde HP kadar teşhir olmamıştır. İlk kuruluş döneminde cuntanın "veto" duvarını aşamaması ve bir anlamda generallerin hışmına uğraması, diğer yandan da sahtekarcada olsa halkın bazı demokratik taleplerinin keskin savunucusu kesilmesi vb. ona belli puanlar toplamaktadır. Bunun yanı sıra gırtlağına kadar hınç ve öfke ile dolu ileri kitlelerin; mitingi bir araç olarak görüp katılmaları, SODEP'in İstanbul gösterisinin başarısında önemli rol oynamıştır.

Halkçı parti ve SODEP in düzenleyici oldukları mitinglerde atılan sloganlar oldukça dikkate değerdi...

"Kahrolsun Faşizm Kahrolsun Faşist Diktatörlük Doğuda Jandarma Zulmüne Son, Zindanlar Boşalsın Genel Af, İdam ve İşkencelere son" bunlardan bazılarıydı.

Cuntanın olağanüstü güvenlik önlemlerine, ciddi saldırı tehditlerine, diğer yandan da SODEP ve HP yöneticilerinin "belirlenmiş çerçevenin dışına çıkılmasın, tesbit edilmiş sloganların dışında sloganlar atılmasın" şeklindeki ısrarlı uyarılarına, engelleme çabalarına rağmen, susturulamayan ses nelere işaret etmektedir?

Birincisi; mevcut durumun bazı sonuçlarını yansıtmaktadır. 12 Eylül faşist cuntasını takiben giderek bir gerileme sürecine giren ve önemli bir düşüş gösteren devrimci durumun 1983 sonlarından itibaren adım adım ilerleme yönünde seyretmesinin, içinde geçtiğimiz dönemde yükseliş doğrultusunda daha da hızlı bir tempo ile gelişmeye devam ettiği görülmesi gereken gerçeklerden biridir.

İkincisi; ileri yığınlarda teslimiyet değil, daha kararlı mücadele azmi içinde oldukları, düzene karşı hoşnutsuzlukları ve kinlerinin önemli boyutlarda seyrettiği, yapılarının, psikolojilerinin daha ileri mevzilerde mücadele yürütme şeklinde devrimci mücadele lehinde olumlu yönde geliştiği görülebilecek gerçeklerden bir diğeridir. Kitleler; devrimci, demokratik taleplere çok daha kararlı sahip çıkmakta ve her barikata rağmen onları dile getirmekte, kararlıca savunmaktadır.

Üçüncüsü; 12 Eylül faşist generaller çetesinin süngü zoruyla hakim sınıflar arasında sağladığı nisbi siyasi istikrarın giderek bozulmaya yüz tutan vaziyeti hakim sınıfların çeşitli kliklerinin çeşitli biçimlerde yükselen itirazlarıyla ve bu mitinglerdeki daha kesin ifadelerle apaçık görülmektedir. Su yüzüne çıkan çelişkilerin hatırı sayılır ölçüde derin bir vaziyet arzettiği görülebilecek bir başka gerçektir. Yüzüne geçirdiği çeşitli maskeler, oynanan oyunlar, girişilen manevralarla faşist diktatörlüğün durumu kotarmasının hiçte kolay olmadığı bir kez daha görülmektedir. Yönetme zorluğu açıkca görülmekte, pervasızca sürdürülen zulmün yanı sıra yükseltilen demagojik propagandanında durumu kurtarmaya yetmediği açıkca belli olmaktadır. Bunları çoğaltmak mümkün... kısacası objektif koşullarda devrim lehine önemli gelişmeler sözkonusu... Gerçekleri görmek, muhtemel gelişmeleri ve bunların yönünü kavramak gereklerini yerine getirmek için azami çabayı göstermek ve hazırlıklı olmanın canalıcı önemi bütün netliğiyle ortadadır.

Cunta ve faşist Özal hükümeti mitingler. karşı rahatsızlıklarını açıktan belirtti. "SODEP mitinginde 12 Eylül öncesi sloganlar atılmış", "Türkiye 12 Eylül öncesine getirilmek isteniyor", "Yapılmak istenenle bize ders oldu" şeklinde faşist Evren tarafından ifade edilen sözler; cuntanın panik ve tedirginliğini, hırçınlığını, tahammülsüzlüğünü vs. göstermektedir. Başta cunta olmak üzere, Özal hükümeti Halk yığınlarının istemleri, talepleri karşısında deliye dönüyorlar. Kitlelerin en ufak istemlerine azgın bir saldırı ile cevap veriyorlar. İstanbul mitingi sonrası onlarca kişinin gözaltına alınması bu gerçeğe işaret etmektedir. Halkın belli bir kıpırdanış içinde olduğunu gören faşist generaller yönetimi ve Özal hükümeti zulüm ve sömürü cihazını yeni baskı yasalarıyla pekiştirmekte bugüne kadarki uygulamalarını çıkardıkları "yeni" yasalarla resmileştirmektedirler. Cunta diğer hakim sınıf kliklerine dahi yeterince tahammül göstermiyor. Hakim sınıflar arasında ciddi bir derinleşme gösteren çelişkileri tehdit ve zorla geriletmeye çalışıyor. SODEP mitingi sonrası "yasalara aykırı davranıldığı ve kanun dışı konuşma yaptığı vb." gerekçeleriyle SODEP genel sekreteri Nail Gürman'ı, sıkıyönetim direktifleriyle tutukladılar. Diğer bazı yöneticilerde dahil olmak üzere birçokları hakkında dava açtılar. Hakim sınıfların diğer kliklerinden bazı itirazlar yükselmesine rağmen devlet kontrolünü elinde tutan cunta; sopasını onlarada gösterdi.

Bu ufak bir isteme, kıpırdanışa tahammül edemeyen cunta gerçeği ortadayken, halen kendiliğinden iyi günlerin geleceğini düşlemenin, baskı ve zor ortamının gevşeyeceği beklentisine saplanmanın; generallerden ve Özal faşist hükümetinden demokrasi dilenmenin ne kadar ahmakça birşey olduğu bir kez daha görüldü. Ve yine görüldü ki; SODEP, HP, DYP gibi hakim sınıfların çeşitli kliklerinin siyasi temsilcilerinin halkın demokratik taleplerine sahip çıkma pozları, demokrasi çığırtkanlıkları tam bir aldatmacadır.

Mitinglerde dile getirilen taleplere karşı "kanuna aykırı sloganlar atmayın, taşkınlık yapılmasın" şeklinde belirtilen sözler ve engelleme girişimleri buna bir örnektir. Daha sonraki açıklamalarda; "sloganlar bizi bağlamaz, bunlar mitinge dışarıdan sızan aşırılar tarafından atılmıştır. Biz karşıyız" sözleriyle bu bayların keskin demokrasi havariliğinin sahtekarlıktan başka bir şey olmadığı bir kez daha açığa çıktı. Ve zaten iç ve dış kamuoyunda verdikleri beyanatlarda; "demokrasiye geçilmiştir ve bu yolda süreç ilerlemektedir" demektedirler. Onların demokrasi dedikleri ve savundukları halkın çıkarları değil, kendilerinin daha rahat hareket edecekleri bir ortamın sağlanmasıdır. Devlet imkanlarından kendilerininde temsil ettiği hakim sınıf kesimlerinin yeterince yararlandırılmasıdır. Cunta ve Özal hükümetinin; kendileri aleyhindeki girişimlerinin kaldırılması isteğidir vs...

Devamı sf: 19'da

Komünist Partisi, Komünist Bilinç Ve Merkezi Önderlik Üzerine 5

Komünist Bilinç Sorunu

Marksist-Leninist teori bize, komünist bilinç sorununu, diyalektik materyalist bilgi teorisine uygun olarak ele alıp çözümlemeyi emreder. Çünkü, **madde** ile onun insan zihnindeki yansımasından başka bir şey olmayan **düşünce** arasındaki ilişki ve çelişkinin en akla uygun ve bilimsel çözümlenmesini, ancak diyalektik materyalist bilgi teorisi verebilir. Dolayısıyla komünist bilinç (ideoloji, ya da teori) sorununun akla uygun bir çözümlenmesi de, ancak diyalektik materyalist bilgi teorisinden hareketle yapılabilinir.

Bilindiği gibi diyalektik materyalist bilgi teorisi, ister dolaylı yollardan elde edilmiş olsun, isterse dolaysız yollardan; her türden bilginin doğrudan sosyal pratikten yani onun başlıca üç biçimi olan üretim faaliyeti, sınıf mücadelesi ve bilimsel deneyden geldiğini kabul eder. Ancak diğer yandan, **algısal bilgi** ile **akla uygun bilgi**, bir başka deyişle **kendiliğindenci** bilgi ile **teorik** yani **bilimsel** bilgi arasına da kalın bir çizgi çekerek, **dolayısıyla** bu iki tür bilgiyi **nitelik olarak** birbirinden ayırır.

"Nesnel dış dünyanın sayısız görüngüleri insanın beyninde, beş duyu organı yoluyla yansır. Bu organlar, görme, koklama, işitme tatma ve dokunma organlarıdır. Bilgi, önce algısaldır, yani fikirlere sıçrama, yeter derecede algısal bilginin birikmesiyle olur." (M.Zedung, Teori ve Pratik, sf: 118-119)

Kavram ve algı, yalnızca nicelik yönünden değil **nitelik yönünden de** *(abç) birbirinden farklıdır."* (M.Zedung, age. sf. 11)

Denemelerimiz, algıladığımız şeylerin kolayca anlaşılmadığını, yalnızca anlaşılan şeylerin daha derinden algılanabildiğini göstermiştir. Algılama, yalnız olgu (phenoman) sorununu çözer; öz sorununu ancak teori çözebilir." (M.Zedung, age, sf: 12)

Bir şeyi bütünü içinde tam olarak yansıtmak, özünü ve iç yasalarını göstermek için, düşünce yoluyla, bol algı verilerini yeniden biçimlendirme ve kurma işlemine tabi tutarak, kabaları, yanlışları bir yana ayırıp, inceleri, doğruları seçerek, bir noktadan ötekine adım adım ilerleyerek, dıştan içe doğru yürüyerek, bir kavramlar ve teoriler sistemi kurmak, algısal bilgiden akla-uygun bilgiye atlamak gereklidir. Böylece kurulan bilgi daha boş ve güvensiz değildir; tersine bilgi sürecinde pratiğe dayanarak bilimsel olarak kurulan her şey Lenin'in dediği gibi, nesnel gerçekliği daha derinden, daha doğru, daha tam yansıtır. Buna karşılık, bayağı "pratik kimseler" deneyime değer verir, ama teoriyi hor görürler, ve bu yüzden, onların, tam bir nesnel süreç üstüne kapsamlı bir görüşleri olamaz; aydınlık bir yönleri, geniş perspektifleri yoktur, ve onlar, rastgele başarıları ve kısa görüşleri ile kendilerini beğenmişlerdir. Bu gibiler, devrimi yönetmeye kalkışınca, hemen bir çıkmaza sokarlar." (M.Zedung, age saf: 18-19)

Bu ML görüşler ışığında soruna yaklaştığımızda, komünist bilinç, **ya da doğruluğu** bizzat sosyal pratik tarafından ispatlanan billurlaşmış komünist bilinçten başka bir şey olmayan komünist teori ile, diğer her türden algısal bilgi arasındaki **niteliksel** farklılığı rahatlıkla görebiliriz. Bir başka deyişle, komünist bilinç, başlıca üç çeşit sosyal pratikten ediniten yeterince algısal bilginin, bir üst aşamaya, yani algıdan kavrama, ya da algısal bilgiden akla-uygun bilgi aşamasına sıçramasının, "bir kavramlar ve teoriler sistemi" karakterine bürünmesinin ifadesidir. Kısacası **komünist teori** bir **bilim** dalıdır. Toplum bilimidir. İşçi sınıfının bilimsel dünya görüşüdür. Bu nedenle mümkün olduğunca bilimselbir tarzda savunulmak geliştirilmek derinleştirilmek ve zenginleştirilmek zorundadır. Engels'in; "... *Önderlerin ödevi, özellikle bütün teorik sorunlar üzerinde gitgide daha çok bilgi edinmek, günü geçmiş dünya görüşlerinin geleneksel lakırdılarının etkisinden kendilerini gitgide daha çok kurtarmak, ve sosyalizmin bir bilim durumuna geldiğinden bu yana, bir bilim olarak yürütülmek, yani irdelenmek istendiğini hiç mi hiç unutmamak olacaktır..."* sözlerinin vurgulamak istediği gerçek de, işte tam da budur. Keza Marks'ın; *"Bilime giden düz yol yoktur, ve ancak onun dik patikalarında yorucu tırmanmaları göze alanlar aydınlık doruklarına ulaşabilirler."* sözlerinin vurgulamak istediği de aynı gerçekten başka birşey değildir.

Elbetteki komünist bilinç de, sosyal pratikten gelir ve **maddi dünyanın insan zihnindeki bilimsel bir yansımasından** başka bir şey değildir. Fakat bu kesinlikle komünist bilincin, **kendiliğindenci sınıf mücadelesi pratiğinden** çıktığı anlamına gelmez, gelemez. Bu bilinç asla kendiliğindenci pratikten doğmaz. Kendiliğindenci sınıf mücadelesi pratiğine **bilinçli** ve **örgütlü** bir karakter kazandırma, bu mücadeleyi **komünist program düzeyine yükseltme**, ona başarıyla kumanda etme, onu başarıyla dünya sınıfsız toplumunu yaratma nihayi hedefine doğru yöneltme çabasından, yani **bilimsel çabadan** doğar. En özlü ifadesiyle; *"... sosyalist ideoloji, kendiliğinden gelme hareketten değil, bilimden doğar."* (SBKP/B Tarihi, sf: 50) Bu ise, komünist bilincin, yani komünist dünya görüşünün bir bilim olarak ortaya konulabilmesi, savunulabilmesi, geliştirilebilmesi, derinleştirilebilmesi ve zenginleştirilebilmesi açısından, belli **ön koşulların** varlığını zorunlu kılar.

Stalin yoldaşın da çarpıcı biçimde vurguladığı gibi;

"Bilimsel sosyalizmi geliştirmek için bilimin başında bulunmak, bilimsel bilgilerle donanmış olmak ve tarihsel gelişmenin yasalarını etraflı biçimde araştırmayı bilmek gerekmektedir. Fakat işçi sınıfı, işçi sınıfı olarak kaldığı sürece, bilimin başına geçip onu ileriye götürme, tarihsel yasaları bilimsel şekilde araştırma durumunda değildir: Bunu yapmak için ne zamanı, ne de aracı vardır." (Parti Üzerine, sf: 51)

Bu nedenle komünist teorinin ortaya çıkış kaynağı, işçi sınıfının kendiliğinden-gelme sınıf mücadelesi değildir. İşçi sınıfı kendi başına, ancak sendikacılık bilincini, iktisadi-demokratik taleplerle, tek tek patronlara, ya da gerekli iş kanunlarının çıkarılması için hükümete karşı mücadele etmek için sendikalar içinde birleşme bilincini geliştirebilir. Lenin yoldaşın da vurguladığı gibi; *"Kendi başına kalınca, kendiliğinden gelme işçi hareketi, ancak sendikacılığı doğurabilir ve kaçınılmaz olarak hep onu doğurmuştur."* Dolayısıyla; *"... sosyalizm ile işçi sınıfı mücadelesi ayrı ayrı ön şartlardan meydana gelirler. Birbirine paralel olarak gelişirler, fakat birbirini doğurmazlar. Sosyalizm, burjuva aydınları arasında, bilimin gelişmesinin bir sonucu olarak doğmuş ve*

zenginleşmiştir. Bu nedenledir ki, bilimsel sosyalizm işçi sınıfına burjuva aydınlar tarafından dışarıdan iletilir. Proletarya, bilimsel sosyalizmi, kendi sınıf mücadelesine dışarıdan ithal eder." [İ.Kaypakkaya]

Kısacası, komünist teorinin ortaya çıkış kaynağı **burjuva aydın tabakadır.** Komünist teori, burjuva aydın tabaka kökenli tek tek bireylerin gösterdikleri bilimsel zihni çabadan doğmuş ve proletaryanın sınıf mücadelesine sokulmuştur. Bu ML gerçeği reddetmek ve *"Proleter devrimci bilincin işçi sınıfının kendiliğinden gelme mücadelesine tabi olarak doğacağını iddia etmek,* **bu bilinci işçi sınıfına götürme görevini unuttur-mak** *[tabç] demektir. Bu ise, işçi sınıfının ideolojik bakımdan, burjuvazi tarafından köleleştirilmesi sonucunu doğurur."* [İ.Kaypakkaya]

"Çünkü kendiliğinden gelme işçi sınıfı hareketi, trade-unionculuktur [...] ve trade-unionculuk ise, işçilerin burjuvazi tarafından ideolojik bakımdan köleleştirilmesi demektir." [Lenin]

Sanıyoruz ki, biri Lenin'den; diğeri ise, bir zamanların büyük Marksist otoritelerinden olan, ancak sonradan proletaryaya ihanet yolunu seçerek emperyalist burjuvazinin safına iltihak eden sosyal-şöven Kautsky'den, aşağıya aktaracağımız iki önemli alıntı, hiç bir tartışmaya mahal vermeden, sorunu apaçık biçimde ortaya koyacak yeterlilikteldir:

"İşçiler arasında sosyal-demokrat bilincin [sosyal-demokrat bilinçten anlaşılması gereken **komünist bilinçtir** —nb] **olamayacağını** söyledik. Bu bilinç onlara dışarıdan getirilmeliydi. Bütün ülkelerin tarihi göstermektedir ki, işçi sınıfı, salt kendi çabasıyla sadece sendika bilincini, yani sendikalar içinde birleşmenin, işverenlere karşı mücadele etmenin ve hükümeti gerekli iş yasalarını çıkarmaya zorlamanın vb. gerekli olduğu inancını geliştirebilir. Oysa sosyalizm teorisi, mülk sahibi sınıfların eğitim görmüş temsilcileri tarafından, aydınlar tarafından geliştirilen, felsefi, tarihsel ve iktisadi teorilerden doğup gelişmiştir. Toplumsal konumlarıyla, modern bilimsel sosyalizmin kurucuları Marks ve Engels'in kendileri de, burjuva aydın tabakasına mensupturlar. Tam aynı yolda, Rusya'da sosyal-demokrasinin teorik öğretisi, işçi sınıfı hareketinin kendiliğinden gelişmesinden tamamen bağımsız olarak doğmuştur; devrimci sosyalist aydın tabaka arasındaki düşünce gelişmesinin doğal ve kaçınılmaz bir sonucu olarak doğmuştur." [Lenin, Ne Yapmalı?, sf: 42-43]

"... Elbette, bir öğreti olarak sosyalizmin kökleri, tıpkı proletaryanın sınıf mücadelesi gibi, modern ekonomik ilişkilerde bulunmaktadır ve sosyalizm, ikincisi gibi kapitalizmin yığınlarda yarattığı yoksulluk ve sefalete karşı mücadeleden ortaya çıkar. Ama sosyalizm ve sınıf mücadelesi yan yana doğar, birbirlerinden değil; her biri farklı koşullardan ortaya çıkar. Modern sosyalist bilinç, yalnızca derin bilimsel bilgi temeli üzerinde yükselebilir. Gerçekten de, modern iktisaat bilimi, diyelim modern teknoloji kadar, sosyalist üretim için bir koşuldur, ve proletarya, ne denli isterse istesin, ne birini ne de ötekini yaratabilir; her ikisi de modern toplumsal süreçten ortaya çıkar. Bilimin taşıyıcısı proletarya değil, **burjuva aydın tabakadır:** *modern sosyalizm, bu tabakanın tek tek üyelerinin zihinlerinden kaynaklanmıştır, ve bunun entellektüel olarak daha gelişmiş olan ve koşulların elverdiği yerlerde modern sosyalizmi proleter sınıf mücadelesine sokan proleterlere iletenler de bunlar olmuştur. Demek oluyor ki, sosyalist bilinç, proleter sınıf mücadelesine dışardan* **[von aussen Hinein getrage nes]** *verilen bir şeydir, onun içinden kendiliğinden çıkan* **[urwüchsig]** *bir şey değildir."* (Kautsky, alıntıyı yapan Lenin, age, sf: 52-53)

Keza her ülkede olduğu gibi, ülkemizde de komünist bilincin ortaya çıkması, ülkemiz komünist hareketinin teorik öğretisinin formüle edilmesi ve bu bilincin sınıf mücadelesine sokulması da aynı yolu izlemiştir. Nitekim, ML in evrensel gerçeğine derinliğine vakıf olarak onu " bir kavramlar ve teoriler sistemi" halinde yaratıcı bir tarzda ülkemiz somut şartlarıyla kaynaştıran, dolayısıyla komünist bilinci ülkemiz sınıf mücadelesi pratiğine sokan ve böylece komünist partisinin şekillendirilmesinde birinci derecede rol oynayan başlıca iki komünist aydın önder olmuştur: bunlar M.Suphi ve İ.Kaypakkaya'dır.

Açıktır ki, komünist bilinci geliştiren ve sınıf mücadelesi pratiğine sokan, burjuva aydın tabakanın bütünü değil, bu tabakadan gelme tek tek bireylerdir. Lakin onlar da, Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeğini derinden kavrayıp, onun ilkelerini, bugün-geçmiş-gelecek diyalektik birlik ve bütünlüğü içinde, "bir kavramlar ve teoriler sistemi" halinde, mevcut ülke ve dünya şartlarına yaratıcılıkla uygulayabilen bir zihni gelişim düzeyine, ya da sıçrama noktasına ulaştıkları andan itibaren **niteliksel değiştirmiş** olurlar. Yani, burjuva aydınlar olmaktan çıkarak, Lenin'in deyimiyle "sosyalist teorisyenler", yani komünist teorisyenler, ya da komünist aydın teorisyenler haline gelirler. Bir başka deyişle, geldikleri sınıfa **ihanet ederek,** bilinçli ve gönüllü olarak proletaryanın safına iltihak etmiş olurlar. Çünkü, komünist ideoloji, her hangi bir sınıfın değil, işçi sınıfının bilimsel dünya görüşüdür. Dolayısıyla bu ideolojinin doğruluğuna inanan, onu bilinçli ve gönüllü olarak savunan ve onun emrolliği doğrultuda sınıf mücadelesinin engin denizine atılan herkes işçi sınıfına hizmet etmiş olur. Ki, halka ve devrime hizmet etmenin yolu da, her şeyden önce işçi sınıfına hizmet etmekten geçer.

Komünist partisinin olmadığı bir ülkede komünist bilinci geliştiren ve o ülke sınıf mücadelesi pratiğine sokan komünist aydın teorisyenlerin en acil, en hayati ve en temel görevi, ileri ögelerin, öncünün, yani komünist partisinin derhal ve ne pahasına olursa olsun örgütlenmesidir. Çünkü: *"Belli bir sınıfa bağlı olan halk kitlesinin çıkarlarını, durumlarını anlamayı öğrenmeleri ve kendi politikalarını izleyebilmeleri için sınıfın en ileri ögelerini derhal ve maliyeti ne olursa olsun örgütlemek gerekliidir; bu ögeler başlangıçta bu sınıfın çok küçük bir oranını oluştursalar bile."* [Lenin]

Nitekim komünist partilerinin örgütlendiği bütün ülkelerde olan da budur. Keza M.Suphi ve İ.Kaypakkaya yoldaşların ülkemizde yaptığı da bundan başka birşey değildir.

Lakin komünist partisinin tarih sahnesine çıkması, işçi sınıfının öncü müfrezesi, kurmay heyeti, beyni, en ileri, en örgütlü ve en bilinçli kesimi olarak, yepyeni ve zinde bir güç halinde sınıf mücadelesinin engin denizine atılmasıyla birlikte, "burjuva aydın tabaka" tartışması da kesin olarak sona erer. Çünkü; hem komünist partileri, hangi sınıf ve tabakadan gelmiş olurlarsa olsunlar, "her şeyden önce ve başlıca mesleği devrimci eylem olan" üyeleri arasındaki "işçi", "köylü", "aydın" vs. gibi her türlü farkı kesin olarak silerler, yani onları **parti işçileri,** bir başka deyişle işçi sınıfının, halkın ve devrimin **hizmetçileri** haline getirirler; hem de, komünist bilinci devrimci kadrolara ve geniş halk yığınlarına taşıma görevi gibi, bu bilinci geliştirme ve zenginleştirme görevini de komünist partileri yüklenir. Yani komünist bilimi savunma, geliştirme, derinleştirme ve zenginleştirme görevi, bizzat komünist partilerinin tayinedici görevi haline gelir.

Açıktır ki, komünist bilinci devrimci kadrolara ve geniş kitlelere **taşıma** göreviyle, bu bilinci, "bir kavramlar ve teoriler sistemi" halinde ortaya koyma, geliştirme, derinleştirme, zenginleştirme görevi **özdeş** değildir.

Birinci görev, yani devrimci kadrolara ve geniş kitlelere komünist bilinç taşıma görevi, tüm partinin temel ve başlıca görevidir ve zaten parti bunun için, yani bu görevi yerine getirmek için vardır.

İkinci görev, yani komünist bilinci ortaya koyma, bir başka deyişle Marksizm-Leninizmin evrensel gerçeklerine derinliğine vakıf olma, onun ilkelerini, "bir kavramlar ve teoriler sistemi" halinde değişen ülke ve dünya şartlarına uygulama, dolayısıyla ML bilimin başına geçerek, onu bilimsel tarzda savunma, geliştirme, derinleştirme, zenginleştirme görevi ise, kendine özgü belli **ön koşulların** varlığını zorunlu kılar. Bu görevin layıkıyla yerine getirilebilmesi için, Stalin yoldaşın da vurguladığı gibi; "bilimin başında bulunmak, bilimsel bilgilerle donanmış olmak ve tarihsel gelişmenin yasalarını etraflı biçimde araştırmayı

bilmek" gerekmektedir. Bir başka deyimle, ML'in evrensel gerçeklerine derinliğine vakıf olmak, onu yaratıcı tarzda değişen ülke ve dünya şartlarına uygulamasını bilmek gerekmektedir. Komünist partisi saflarında da bir yönetenyönetilen çelişmesinin varolması; dolayısıyla tüm parti üyelerinin bu ön koşullara aynı düzeyde sahip olmaması, yani bilinç düzeyleri arasındaki göreceli farklılıkların bulunması; bu görevin, esas olarak parti içindeki belli bir kesim — ki, bu kesim, komünist partileri saflarında genel olarak belli bir azınlık oluşturmuştur—, en özlü biçimiyle ML vasıflara haiz merkezi önderlik çekirdekleri, hatta tek tek komünist aydın teorisyenler tarafından yerine getirilmesine yol açmaktadır. Bu anlamda, bu kesimin varlığı ve içinde bulunulan her tarihi an ve kesitte üzerine düşen görevleri layıkıyla yerine getirebilmesi; bir komünist partisinin varlığını sürdürebilmesi ve üzerine düşen komünist bilinci taşıma görevini layıkıyla yerine getirilebilmesi açısından **hayati** bir anlam ve öneme sahiptir. Çünkü, komünist bilincin devrimci kadrolara ve geniş kitlelere **taşınabilmesi** için, öncelikle onun **ortaya konulabilmesi** gerekir.

Lenin yoldaşın da vurguladığı gibi; *"iyi bir önder olabilmesi için, partinin kendisinin iyi bir önderliği olmalıdır."* Keza; *"önce savaşçı rolünü ancak en ileri teorinin kılavuzluk ettiği bir parti"* yerine getirebilir

Aynı şekilde,Mao Zedung yoldaşın aşağıdaki sözleri de, bu kesimin komünist partileri açısından taşıdığı hayati önemi çok açık biçimde ortaya koymaktadır:

Önderliğin esas sorumluluğunu yüklenmek meselesine gelince Marksizm-Leninizmi bölük pörçük değil, sistemli bir şekilde, kof bir şekilde değil, gerçekten kavramış yüz ya da iki yüz yoldaşın bulunması Partimizin savaşma gücünü çok yükseltecek ve Japon emperyalizmini yenme görevimizi daha çabuk yerine getirmemizi sağlayacaktır."

Diğer yandan İ.Kaypakkaya yoldaşın, revizyonizmi teşrit etmenin ve devrimci kadroları toparlayabilmenin tayinedici şartı olarak parmak bastığı; **"Marksist-Leninist temeller üzerine kurulmuş sağlam bir çekirdek"** fikrinin ifade ettiği temel gerçek de bundan başka birşey değildir

Bu kesim, genel olarak komünist partiler içindeki bilinç unsuru' olarak adlandırılabilinir. Bu kesimin önderliğinde mahrum kalan komünist partilerin, nasıl kaçınılmaz biçimde bariz bir çürüme, yozlaşma, dağılma içine girdiklerinin, hatta nitelik dönüşümlerinden kendilerini kurtaramadıklarının sayısız örneklerine, dünya işçi sınıfı hareketi tarihinde bolca tanık olunduğu hususuna dikkati çekerek, sorunu şimdilik geçiyoruz.

Kısacası, komünist bilinç, işçi sınıfının ya da geniş halk yığınlarının kendiliğindenci mücadelesi içinde çıkmaz. İşçi sınıfı işçi sınıfı olarak kaldığı sürece, kendiliğindenci mücadelenin seyri içinde ve salt kendi başına bu bilinci geliştiremez, komünist teoriyi formüle edemez. Bu bilinç, ML bilimin başına geçen ML bilim adamları, bilim işçileri (komünist aydın teorisyen önder kadrolar, ya da ML vasıflara haiz merkezi önderlik çekirdekleri) tarafından ortaya konulur. İçinde bulunulan iç/dış, evrensel/özgül şartlara, zaman ve mekana bağlı olarak, bugün/geçmiş/gelecek diyalektik birlik ve bütünlüğü içinde, ' bir kavramlar ve teoriler sistemi ' halinde ve mümkün olduğunca bilimsel bir tarzda formüle edilir ve komünist partisi üzerinden, sosyal pratiğin gelişim seyri içinde, objektif ve subjektif koşulların mümkün kıldığı her türlü araçtan, yol ve yöntemden yararlanılarak, devrimci kadrolara, işçi sınıfına ve geniş halk yığınlarına taşınır. Bu bilinç ışığında ve komünist partisinin kumandası altında, devrimci kadrolar, işçi sınıfı ve geniş halk yığınları, değişik kategorilerde örgütlenerek başarılı biçimde devrimci mücadeleye seferber edilir.

Komünist bilincin ekonomik mücadele içinde ortaya çıkacağını, ya da işçi sınıfının ve geniş halk yığınlarının ekonomik mücadele içinde komünist bilince varacağını, veya komünist bilincin salt ekonomik mücadele zemini üzerinde işçi sınıfına ve diğer emekçi kitlelere taşınabileceğini söylemek **ekonomizmdir.** Bu bilincin silahlı mücadele içinde ortaya çıkacağını, ya da işçi sınıfı ve geniş halk yığınlarının silahlı mücadele içinde kendiliğindenci tarzda komünist bilince varacağını, veya salt silahlı mücadele zemini üzerinde komünist bilincin işçi sınıfına ve geniş halk yığınlarına taşınabileceğini söylemek ise **terörizmdir.**

Kendiliğindenciliğin iki zıt kutbu olan ekonomizm ve terörizm, bir madalyonun iki yüzü misali, kopmaz bağlarla birbirine bağlıdır. İkiz kardeş gibi aynı memeden gıdalarını alırlar ve sürekli olarak birbirini beslerler.

"Biri oportünist, öteki ihtilalci olan bu iki eğilim" (Lenin), işçi sınıfının ve ezilen yığınların kendiliğindenci mücadelesi önünde adeta secdeye kapanır. Ekonomistler, "salt işçi hareketleri"ne; teröristler ise, bir avuç "öfkeli aydın"ın komploculuğuna tapınırlar. Kendiliğindenci mücadeleye bilinçli bir karakter kazandırma ve onu komünist program düzeyine yükseltme, dolayısıyla bu doğrultuda kitleleri örgütleme, en önemlisi de, bütün biçimleriyle yoğun bir siyasal ajitasyon yürütme görevine yan çizerler, bu görevden köşe bucak kaçarlar. Hayatın bütün alanlarını kapsayan en geniş siyasi gerçekleri teşhir ajitasyonun yerine ekonomist "aşamalı bilinçlendirme teorisi"ni, terörizm ise "heyecanlandırıcı terörü" koyar.

Dolayısıyla, Marksizm-Leninizmin, komünist bilincin ortaya çıkışı ve kitlelere taşınması konusundaki evrensel gerçeğini derinden kavrayıp buna uygun hareket etmeyenler bilerek veya bilmeyerek, objektif olarak, bu bilinci ortaya koyma, bu bilinci geniş kitlelere taşıyacak bir profesyonel devrimciler örgütünü yaratma, geniş bir siyasi teşhir kampanyası yürüterek kitleleri bilinçlendirme, onları komünist partisinin kumandası altında toplama, siyasi iktidarı ele geçirip sürdürme doğrultusunda başarıyla eğitip seferber etme görevlerine yan çizmiş, böylece kendiliğindenciliğin iki zıt kutbundan yani ekonomizm veya terörizmden herhangi birisinin önünde kaçınılmaz biçimde secdeye kapanmış, dahası işçi sınıfını ve diğer emekçi yığınları burjuva ideolojisinin esaretine terk etmiş olurlar.

Lenin yoldaş, konumuz nedeniyle kendisinden bir dizi alıntılar yaptığımız **"Ne Yapmalı?"** adlı ünlü eserinde; *"... kendiliğinden gelme işçi sınıfı hareketi karşısında yerlere kadar eğilmenin, öte yandan bilincin sosyalist bilincin ve sosyalist teorinin önemini küçümsemenin, birinci olarak, bilince ışığa gelir gibi gelen işçilere hakaret etmek olduğunu; ikinci olarak, partinin gözünde teorinin değerini düşürmek, yani bugünü anlamada ve geleceği görmede Partiye yardımcı olan aracı aşağılamak olduğunu; ve üçüncü olarak, kaçınılmaz bir şekilde ve tamamen oportünizmin batağına saplanmak olduğunu..."* parlak biçimde ortaya koyar. (Bkz: P.Tarihi, sf: 58)

Çünkü; *"Çalışan yığınların hareketlerinin süreci içerisinde kendi başlarına formüle edecekleri bağımsız bir ideolojiden söz edilemeyeceğine göre,* **tek** *seçenek şu oluyor —ya burjuva ideolojisi, yada sosyalist ideoloji. İkisi arasında bir orta yol yoktur (çünkü insanlık üçüncü" bir ideolojiyi yaratmamıştır ve ayrıca da sınıf karşıtlıklarıyla parçalanmış bir toplumda sınıf-dışı ya da sınıf-üstü bir ideoloji sözkonusu olamaz). Öyleyse,* **herhangi bir biçimde** *sosyalist ideolojiyi küçümsemek,* **ona birazcık olsun yan çizmek,** *burjuva ideolojisini güçlendirmek anlamına gelir."* (Lenin, Ne Yapmalı? sf: 53-54)

"Ama niye, diye soracaktır okur, kendiliğinden hareket, en az direnme çizgisini izleyen hareket, burjuva ideolojisinin egemenliğine yol açıyor.' Şu basit nedenle ki, burjuva ideolojisi köken bakımından sosyalist ideolojiden çok daha eskidir, çok daha gelişkindir, ve **boy ölçüşülemeyecek** *kadar daha çok yayılma olanaklarına sahiptir. Ve herhangi bir ülkede sosyalist hareket ne denli genç ise, sosyalist olmayan ideolojiyi güçlendirme yolundaki bütün girişimlere karşı o denli gayretli mücadele vermeli, ve işçiler o denli kararlı biçimde, "bilinçli unsurun abartılması" vb."ye karşı fervat eden kötü danışmanlara karşı uyarılmalıdır."* (Lenin, age, sf: 55-56)

Bütün bunlardan çıkan sonuç, komünist partileri eğer kendi bilimsel ni

telikleriyle çelişme durumuna düşmek istemiyorlarsa, o zaman içinde bulunulan her tarihi an ve kesitte, sosyal pratiğin gelişim seyrinin bugün/geçmiş ve gelecekle ilgili olarak önlerine koyduğu görev ve sorunlara, mümkün olduğunca bilimsel bir tarzda ışık tutmak, onların gerekli kıldığı fikirleri, siyasetleri, plan-programları formüle etmek zorundadırlar. Bunun anlamı, bir işi, bir görevi yaparken ideolojik-siyasi çizginin tayinedici bir rol oynamasıdır.

Bu görevi gereği gibi yerine getirmeyen, yani yapacağı işe bilinçli bir karakter kazandırmayan, ya da kazandıramayan, bir başka deyişle **teorinin rehberliğinde** pratik faaliyet yürütmeyen bir partinin; karanlıkta el yordamıyla yolunu bulmaya çalışan "kör"lerden hiç bir farkı kalmaz. Bu şekilde yürütülen pratik ne denli hızlı ve keskin olursa olsun özünde **kendiliğindenci pratiktir** ve böyle pratiklere kumanda eden düşünce ise, hangi renge bürünmüş olursa olsun, özünde burjuva düşüncesidir. Doğru bir ideolojik-siyasi çizginin, yani komünist ideoloji ve siyasetin rehberlik etmediği ve damgalamadığı bu tür kendiliğindenci pratik mücaelelere tapan bir parti, istediği kadar kendisine "ben komünist partisiyim" desin, özünde **proletaryanın sınıf bilinçli mücadelesini** zerre kadar anlamıyor demektir. Çünkü; *"proletaryanın sınıf mücadelesi, yani, bilinçli siyasi mücadele, onun dünya görüşü olan bilimsel sosyalizmin emrettiği mücadeledir. Sınıfsız ve sömürüsüz bir dünya yaratmayı hedef alan ve o hedefe doğru,* **bilinçle** götürülen mücadeledir." [T.Kaypakkaya] *"İşçilerin mücadelesi, ancak bütün ülkenin işçi sınıfının başta gelen temsilcilerinin tek bir sınıf olarak kendilerinin bilincine vardıkları ve tek tek patronlara değil de,* **tümüyle kapitalist sınıfa** *ve o sınıfı destekleyen hükümete karşı yönelmiş bir mücadeleye giriştikleri zaman sınıf mücadelesi haline gelir."* [Lenin]

Ayrıca bu bilinci ortaya koyamayan, yani **siyasi iktidarı ele geçirmeyi ve sınıfsız toplum aşamasına kadar sürdürmeyi** amaçlayan asgari ve azami programına tekabül eden ideolojik/siyasi/örgütsel çizgisinin içeriğini, içinde bulunulan her tarihi an ve kesitte bilimsel tarzda dolduramayan bir komünist partisi komünist bilinci kitlelere taşıma ve kitleleri kendi kumandası altında toparlama görevini yerine getirmeyi de asla beceremez.

Çünkü, komünist partisinin kendisi de bir amaç değil, sadece bir **araçtır.** Bilinçli ve gönüllü komünist irade ve eylembirliğinin şekillendirdiği bu mekanizmanın, ya da canlı, hareketli organizmanın temel işlevi, kitlelere komünist bilinç taşımak, yani bilimsel sosyalizm teorisi ile kitleler arasında yıkılmaz bir köprü kurmak "işçi hareketi ile sosyalizmi" birleştirmektir. Zaten geniş yığınların bir komünist **önderliğe** duydukları **zorunlu** ihtiyaç da buradan gelir. Eğer işçi sınıfı ve diğer emekçi kitleler, komünist partisi olmadan da bu bilinci kendi başlarına ortaya koyabilseler di, o zaman böyle bir partinin ne anlamı kalırdı ki!

Kuşkusuz ki, hiç bir anlamı kalmazdı ve böyle bir "komünist partisi", sadece müzeye konulup ilginç biçimde teşhir edilecek iyi bir "fosil" olurdu!

Komünist partisinin gerek devrimci kadrolara, gerekse geniş halk yığınlarına komünist bilinç taşıma, ya da asgari ve azami programını onlara kavratma doğrultusundaki faaliyetleri, ML literatürde genel olarak **ajitasyon/propaganda faaliyetleri** olarak adlandırılır. Bütün komünist faaliyetin bir parçası ve tayinedici bir halkası olarak kavrandığında bu faaliyet alanının da kendine özgü belli **işleyiş yasaları belli kuralları, ihtiyaçları,** yol ve yöntemleri, araçları vs. vardır. Eğer komünist partisi, komünist bilinci kitlelere taşıma ve bu bilinç ışığında onları değişik kategorilerde örgütleyerek, kumandası altında devrime başarıyla seferber etme doğrultusundaki görevlerini yerine getirmek için mutlak gerekliliği olan, sürekliliği sağlanmış, yaygın ve güçlü bir ajitasyon/propaganda faaliyeti yürütmek istiyorsa, o zaman bu faaliyet alanının işleyiş yasalarına derinliğine vakıf olmak ve gereklerini layıkıyla yerine getirmek zorundadır. Aksi taktirde son derece hayati bir görevine yan çizmiş, dolayısıyla kendiliğindenciliğe, onun iki zıt kutbunu oluşturan ekonomizm ve terörizmden herhangi birisine pirim vermiş, dahası meydanı, her türden oportünist, reformist, revizyonist, modern revizyonist ve faşist ajitasyon/propaganda faaliyetlerine alabildiğine **boş bırakmış** olur. Ki, bu da, hangi renge bürünmüş olursa olsun, her türden burjuva düşüncesinin işçi sınıfı ve diğer emekçi kitleler üzerindeki hakimiyetinin daha da güçlenmesinden başka hiçbir şeye hizmet etmez.

Komünist partisinin, asgari ve azami programını devrimci kadrolara, yani kitlelerin ileri bilinçli kesimlerine kavratmasının, ya da onlara komünist bilinç taşımasının yolu, teori ile pratiğin sıkı birliği üzerinde her türden burjuva düşüncesine karşı girişeceği amansız ve uzlaşmaz bir ideolojik mücadeledir. Bir başka deyişle, komünist partisi, bütün diğer siyasi akımlara karşı yürüteceği amansız bir ideolojik mücadele yoluyla ancak, devrimci kadroları süreç içerisinde kazanabilir ve onları saflarına katabilir. Bunun temel aracı **merkezi bir teorik yayın organıdır.** Bu yayın organında ortaya konulacak doğru fikirler, tek bir merkezden, kalpten bütün vücuda pompalanan kan misali, aynı zamanda bir profesyonel devrimciler örgütü durumunda bulunan partinin bütün kadrolarına ulaşacak ve onları her türden burjuva düşüncesine ve bu düşüncelerin savunucusu olan bütün akımlara karşı ideolojik/siyasi açıdan şaha kaldıracaktır.

Komünist partisinin, asgari ve azami programını geri bilinçli kitlelere, yani geniş halk yığınlarına kavratmasının, onların kendiliğinden sınıf bilincini komünist bilinç düzeyine yükseltmesinin yolu ise, yine teori ile pratiğin sıkı birliği ve uyumu üzerinde yükselen ve **sosyal hayatın bütün alanlarını kapsayan geniş bir siyasi gerçekleri teşhir kampanyasıdır.**

"Gerçekte "emekçi yığınların eylemini yükseltmek" der Lenin yoldaş—, **ancak,** *bu eylem "iktisadi bir temel üzerinde siyasal ajitasyon"la* **sınırlanmadığı zaman** *olanaklıdır. Siyasi ajitasyonun zorunlu olarak genişlemesinin temel bir koşulu siyasal teşhirlerin* **kapsamlı** *bir biçimde örgütlendirilmesidir.* **Ancak** *böyle teşhirler aracılığıyladır ki, yığınlar siyasal bilinç ve devrimci eylemi eğitebilirler. İşte bunun içindir ki, bu eylem bütün uluslararası sosyal-demokrasinin en önemli işlevlerinden [illegible] hirleri ortadan kaldırmaz, olsa olsa onun doğrultusunu birazcık değiştirir... Eğer işçiler* **hangi sınıfları etkiliyor olursa olsun,** *zorbalık baskı, zor ve suistimalin* **her türlüsüne** *karşı tepki göstermede eğitilmemişlerse, ve işçiler bunlara karşı, başka herhangi bir açıdan değil de, sosyal-demokrat açıdan tepki göstermede eğitilmemişlerse, işçi sınıfı bilinci, gerçek bir siyasal bilinç olamaz. Eğer işçiler, öte ki toplumsal sınıfların* **herbirini, entellektüel,** *manevi ve siyasal yaşamlarının* **bütün** *belirtilerinde gözlemleyebilmek için somut ve her şeyden önce güncel siyasal olgular ve olaylardan yararlanmasını öğrenmezlerse; eğer materyalist tahlil ve ölçütleri, nüfusun* **bütün** *sınıflarının, tabakalarının ve gruplarının yaşam ve eylemlerinin bütün yönlerine pratik olarak uygulamayı öğrenmezlerse, çalışan yığınların bilinci, gerçek bir sınıf bilinci olamaz. Kim, işçi sınıfının dikkatini, gözlemini ve bilincini, tamamıyla ya da hatta esas olarak işçi sınıfı üzerinde yoğunlaştırmıyorsa, böylesi, sosyal-demokrat değildir; çünkü, kendisini iyi tanıyabilmesi için, işçi sınıfının, modern toplumun* **bütün** *sınıfları arasında karşılıklı ilişkiler konusunda tam bir bilgisi, sadece teorik bilgisi değil... hatta daha doğru olarak ifade edelim: Teorik olmaktan çok, siyasal yaşam deneyimine dayanan pratik bilgisi olması gerekir... Bir sosyal-demokrat haline gelebilmesi için, işçi, toprak beyi ile papazın, yüksek memur ile köylünün, öğrenci ile serserinin iktisadi niteliğini ve toplumsal ve siyasal özellikleri konusunda açık-seçik bir fikre sahip olmalıdır; onların güçlü ve zayıf yanlarını bilmelidir; her sınıfın ve tabakanın kendi bencil özlemlerini, kendi gerçek "iç yapısını"* **gizlemek için** *kullandığı* **bütün** *parlak sözlerin ve safsataların anlamını kavramalıdır; belirli kurumların ve yasaların yarattığı şu ya da bu çıkarların neler olduğunu ve bu yansıtmanın nasıl olduğunu anlamalıdır. Ama bu "açık-seçik tablo*

herhangi bir kitaptan edinilemez. İşçi, bunu, ancak canlı örneklerden, belirli bir anda çevremizde olup bitenlerin, herkesin üzerinde konuştuğu ya da birisinin fısıldadığı şu yada bu olayda, rakamlarda, mahkeme kararlarında vb. belirenin sıcağı sıcağına teşhirinden edinebilir. Bu kapsamlı siyasal teşhirler, yığınları devrimci eylem bakımından eğitmenin zorunlu ve **temel** *bir koşuludur."* (Ne Yapmalı?, sf: 89-90)

"Siyasal sınıf bilinci, işçilere **ancak dışardan** *verilebilir, yani, ancak iktisadi mücadelenin dışında, işçilerle işverenler arasındaki ilişki alanının dışından verilebilir. Bu bilgiyi elde etmenin mümkün olduğu biricik alan,* **bütün** *sınıf ve tabakaların devletle ve hükümetle ilişkisi alanı.* **bütün** *sınıflar arasındaki karşılıklı ilişkiler alanıdır. Onun için, işçilere siyasal bilgi vermek için ne yapmalı sorusuna yanıt, pratik içindeki işçilerin ve özellikle ekonomizme eğilim gösterenlerin çoğunlukla yeterli buldukları, "işçiler arasına gidilmelidir" yanıtı olamaz.* **İşçilere** *siyasal bilgiyi verebilmek için, sosyal-demokratlar* **nüfusun bütün sınıfları arasına girmek** *zorundadırlar; onlar askeri birliklerini* **bütün yönlere** *sevketmek zorundadırlar."* (age, sf: 100-101)

Kısacası, hangi biçime bürünmüş olursa olsun ve hangi mücadele biçimi esas hale gelmiş olursa olsun, sosyal hayatın bütün alanlarını kapsayan geniş bir siyasi gerçekleri teşhir kampanyasının örgütlenmesi, "yığınları devrimci eylem bakımından eğitme" açısından, mutlak gerekliliği olan evrensel geçerliliğe sahip bir ilkedir. Bu ilkenin tek tek ülkelerin somut şartlarına uyarlanması, elbetteki, o ülkenin özgül şartlarından kaynaklanan belli ayırdedici özellikler, belli özgül farklılıklar gösterecektir ve bu bir anlamda kaçınılmazdır, doğaldır. Lakin bu farklılıkların da belli bir sınırı vardır ve sözkonusu özgül farklılıklar asla sorunun evrensel özünün önüne geçemez, onun evrensel özünü kararlamaz.

Her komünist partisi, evrensel bir öze sahip olan komünist örgütlenmesini "kendi" ülkesinin özgül şartlarına uyarlar. O ülke devriminin stratejisini çizer. Devrimin evrensel ve özgül sorunlarına ışık tutar, çözümler getirir. Ülkenin objektif şartlarının mümkün kıldığı esas ve tali faaliyet alanlarını, mücadele ve örgütlenme biçimlerini ve bunların gerektirdiği araçları vs. bilince çıkarır. Asgari ve azami programını gerçekleştirme doğrultusunda amansız bir sınıf mücadelesine girişir. Elbetteki bu mücadele, başlangıçta dar kapsamlı, sığ ve yüzeysel olacak, ancak süreç içerisinde, adım adım basitten karmaşığa, küçükten büyüğe, zayıftan kuvvetliye, alttan üste, yüzeyselden derine doğru ilerleyecek, gelişecek, güçlenecek, pekişecek ve nihayi zafere doğru ilerleyecektir. Elbette bu yol, "Ankara asfaltı" gibi dümdüz değil sıradağların doruklarından aşan patikalar gibi engebeli, dolambaçlı ve sarp olacaktır. Başarısızlıklara uğranılacaktır, yenilgiler alınacaktır, büyük kayıplar verilecektir... Ama bütün bunlar; doğru dersler çıkarılıp, onların ışığında yeniden, yeniden işe koyulma azim, kararlılık ve cesareti gösterdikten sonra, sonunda aydınlık ufuklara varması kaçınılmaz olan uzun ve yorucu bir yolculukta karşılaşılan bazı ufak-tefek "talihsizlikler" olmaktan öteye geçmeyecektir.

İ.Kaypakkaya yoldaş tarafından teorik temelleri atılan parti çizgimiz; ülkemiz objektif koşullarının gerektirdiği devrim stratejisini, bu stratejiye uygun esas ve tali faaliyet alanlarını, mücadele ve örgütlenme araç ve biçimlerini vs. açıkça ortaya koyduğu için, komünist bilinç sorununun bütün bunlarla olan bağı üzerinde, bu yazıda uzun uzadıya durmak istemiyoruz. Bu nedenle, şimdilik sadece şu kadarını belirtmekle yetinmek istiyoruz ki; tıpkı, başta komünist partisi olmak üzere, halkın başlıca üç silahının, silahlı mücadelenin gelişim seyri içinde inşa edilmesi gibi; bu üç silahın şekillenmesinde, gelişip güçlenmesinde ve üzerlerine düşen fonksiyonları layıkıyla yerine getirebilmelerinde birinci derecede rol oynayacak olan komünist bilinç de; bizzat silahlı mücadelenin gelişim seyri içinde geri ve ileri bilinçli kitlelere taşınacak; kitleler her geçen gün daha da çok komünist hareketin kanatları altında toparlanacak ve komünist bilincin emrettiği doğrultuda mücadeleye seferber edileceklerdir.

Komünist siyasetin özü ve amacı; siyasi iktidarı ele geçirmek, korumak, sürdürmek ve sınıfsız topluma doğru başarıyla ilerlemektir. Dolayısıyla kitleleri sınıf bilincine kavuşturmak demek onlara komünist siyaseti kavratmak, onları komünist siyaset doğrultusunda iktidar mücadelesine seferber etmek demektir. Bunun yolu, içinde bulunulan devrim aşamalarına bağlı olarak belli değişiklikler gösterecektir. Nitekim ülkemizde, içinde bulunulan devrim aşamasında siyasi iktidarı ele geçirmenin yolu, **uzun süreli halk savaşı yoludur.** Dolayısıyla bizim içinde bulunulan devrim aşamasıyla ilgili olarak kitlelere taşıyacağımız komünist siyasetin özünü, **uzun süreli halk savaşı bilinci oluşturacaktır.** Biz, bu bilinci, bizzat savaşın seyri içinde gereği gibi ortaya koyup, geniş halk yığınlarına taşımayı becerebildiğimiz sürece, onları kumandamız altında toparlayıp uzun süreli halk savaşı doğrultusunda başarıyla seferber etmemiz asla mümkün olamaz. Ki, komünist bilincin şekillendirmediği, ya da kumanda etmediği bir silahlı mücadelenin de; terörizmden ve onun başlıca iki biçimi olan şehir ve kır "gerilla"cılığından, yani Che Guevera'cılıktan ve "foko" cılıktan başka bir şey olmayacağı da, tartışmaya götürmez bir gerçektir. Çünkü, uzun süreli halk savaşı teorisi, bilimsel bir teoridir. Dolayısıyla, uzun süreli halk savaşı, ML bilimin ve onun bir parçasını oluşturan uzun süreli halk savaşı teorisinin kumanda ettiği bir savaştır. Bu nedenle tüm diğer savaşlardan nitelik olarak ayrılır ve her türden kendiliğindenci savaşın tam karşıtıdır.

Son olarak şu hususu da ekleyelim ki; komünist bilinci kitlelere taşımanın, ya da onların bilinçlenmesinde birinci derecede rol oynayacak olan geniş bir siyasi gerçekleri teşhir kampanyasını yürütmenin temel aracı, düzenli aralıklarla çıkan ve geniş bir uzman "yazarlar ordusu"na sahip bulunan **bir merkezi kitle yayın organıdır.** Çünkü; adeta binanın (partinin) etrafındaki usta iskelesi gibi, partinin uzanabildiği her yere uzanabilen; oralarda edinilen çok yönlü siyasal bilgileri, materyalleri, dokümanları sıcağı sıcağına merkezi yayın oranına aktaran; geniş bir dağıtımcılar ve muhabirler ağı ve bu hammaddeyi işleyip mamul madde halinde kalıba dökerek bütün partiye mal edebilen, işinin ehli bir "uzman yazarlar ordusu"na sahip olunmadıkça, hayatın bütün alanlarını kapsayan geniş bir siyasi gerçekleri teşhir kampanyasının organize edilebilmesi asla mümkün olamaz. Böylesine geniş boyutlu ve kapsamlı bir görevin, bir ya da iki-üç "amatör" yazar tarafından yerine getirilebileceğini sanmak ise sadece gülünüp geçilebilecek türden hoş bir "aptallık" olarak değerlendirilebilir. Böyle bir şey unsuz şekersiz, yağsız "helva" yemek istemeye benzer. Lakin objektif gerçekle subjektif niyeti karıştırmak gibi böylesine küçük hatalara düşen çoğu komünist partilerin kitlelere "komünist bilinç taşıma" adına, sonunda nasıl avuçlarını yalama durumunda kaldıkları bilinen bir gerçektir.

Nitekim, yayın organımızın 60. sayısındaki **"İşçi-Köylü Kurtuluşu'nun Diyalektik Gelişimi Üzerine Zorunlu Olarak Söylenmesi Gereken Bir Kaç Söz"** makalesindeki; **İKK'nın** *kendisini sürekli olarak geliştirmesi; bu gelişimini daha üst ve üst boyutlara vardırması, partimizin sosyal pratik içindeki güçlü bir mevzii ve silahı haline gelebilmesi; partimizin aldığı ağır yaralarını sarması ve yeniden derlenip toparlanması doğrultusunda üzerine düşen kollektif örgütleyici, ajitatör ve propagandist fonksiyonunu mümkün olan en iyi şekilde oynayabilmesi için, tüm parti ve çevresinin* **destek** *ve* **katkısı** *tayin edici bir rol oynayacaktır."* sözlerinin de bir yönüyle vurgulamak istediği gerçek, işte tam da budur.

Kısaca özetlersek; ülkemiz komünist hareketi olarak bizim, özellikle de partimizin "bilinç unsuru" olan İ.Kaypakkaya yoldaşın kaybından sonra, içine düşmekten kendimizi kurtaramadığımız ve esas olarak subjektif nedenlerden kaynaklanan tüm hata başarısızlık, yenilgi ve kayıplarımızda birinci derecede rol oynayan etmen, komünist bilinç düzeyimizin sığlığı ve yüzeyselliğidir. Biz hem bu bilinci gereği gibi ortaya koyamadık, hem de kitlelerin ileri ve geri bilinçli kesimlerine bu bilinci gereği gibi taşıya-

Devamı sf: 19'da

"O DUVAR O DUVARINIZ VIZ GELİR BİZE VIZ!" (4)

(Bir idam mahkûmunun cezaevi ve idam hücresi direnişi tecrübesi)

F. İNSAN BERKİN

Cezaevlerinde Mücadele

Her konuda olduğu, tüm siyasi hareketlerin, cezaevleri konusunda da farklı farklı bakış açıları bulunmaktadır. Bu durum ayrı dünya görüşlerinin yansımasından başka birşey değildir. Bu anlamda birçok eylem öncesinde uzun tartışmalara girilmekte, çözüm bulunamadığından birliktelikler sağlanamayıp bazı eylemler yapılamamaktadır. Ancak parantez içinde belirtmenin yararı var ki, cezaevlerinin somut koşulları nedeniyle bu durum esasa damgasını vurmamakta, çoğu zaman birliktelikler daha yaygın olarak görülmektedir.

Cezaevleri konusundaki farklı bakış açıları esas olarak üç ayrı yönde billurlaşmaktadır. Bunlar sağ, sol ve ML bakış açılarıdır.

Kimileri tam da toplu ayaklanma stratejileriyle uyum içerisinde bakmaktadırlar cezaevlerine, sonuçta hiç bir zaman gerçekleşemeyen ve birer fantaziden öteye gitmeyen önerileri ve platformlarla çıkarlar karşımıza.

Örneğin;

Çeşitli kazanımlar elde ettiğimiz bir dönemde mevcut durumu son derece vahimleştirip "ne oluyor, yan gelip oturmaktan başka bir iş yapmıyoruz" diye keskinleşebilirler. Böylece o anki rahatlığın kısa bir süre önce verilen mücadelelere borçlu olduğunu gözardı etmeye çalışırlar. Bu keskinliklerinin nedeni ise sağcı özlerini gizlemekten başka birşey değildir.

Bazan maltada yürüyüşler yapmak, mahkum kitlesine yönelik mitingler düzenlemek gelir akıllarına.

Bazan de en gerici saldırıların yoğunlaştığı bir cezaevinde, ayrı ayrı koğuşlarda bulunan devrimcilerin tek bir koğuşta toparlanmaları gerekirken, üstelik bu durum cezaevi yönetimine de kabul ettirilmişken— bunlar "halkımızın içinde olacağız" yaygaralarıyla siyasi koğuş olanağını geri tepebilmişlerdir.

Daha sayısız örneklerini verebileceğimiz cezaevleri konusundaki sağ bakış açısı kısaca bu biçimlerde yansımaktadır.

Kimileri ise, esasta öncü savaşı mantığıyla bakmaktadırlar cezaevlerine. Bunlar, bir çok eylemde sadece kadroyu öne çıkarmakta kitleyi küçümsemekte, onu yoğun bir şekilde eyleme seferber etme gereği duymamaktadırlar. Bir çok kez kitle ile birlikte yapılan açlık grevlerini küçümserken ve kitleleri seferber edebilme olanakları varken sadece birkaç 'öncü'nün katıldığı ölüm oruçları örgütleyebilmektedirler.

Bunlar her ne kadar cezaevlerinde mücadelenin sürdüğünü kabul etseler de kendi mantıkları çerçevesinde, bunu fazla önemsememekte, sonuçta bir çok eylemi yadsımakta ve bunlara katılmamaktadır. Bazı şeyleri dialoglar yoluyla kazanmaya bakmakta, bu da tam bir sonuç vermeyince objektif olarak pasifizme düşmektedirler.

Cezaevleri konusunda ML mücadele anlayışı ise, pratikte her iki bakış açısını da mahkum eder. Ve bu anlayışı partimiz taraftarları olumlu bir şekilde yaşama geçirmişlerdir; gerektiğinde dialoglar yoluyla kazanımlar elde edilmesini kabul etmişler, gerektiğinde tüm kitlenin seferber edilmesine ön ayak olmuşlar ve bazan da kadro eylemlerinin örgütlenmesini doğru bulmuşlardır. Tüm bunları da yeri ve zamanına uygun bir şekilde yaşama geçirmişlerdir.

Cezaevlerinde yatan hangi devrimciye sorulsa sorulsun —birkaç istisna dışında— partimiz taraftarlarının olumlu tavırlarından dem vurdukları ve onlardan saygıyla söz ettikleri görülecektir. Zaten partimiz taraftarlarının cezaevi pratiğini, hiç bir spekülasyona yer vermeyecek bir şekilde, dost da düşman da kabul etmektedir.

Peki neden TKP/ML taraftarlarından bu denli olumlu sözedilmektedir? Neden tüm oportünist ve revizyonistler bu konuyu açıkca teslim etmektedirler? Bu sadece, yoldaşlarımızın "saf" iyi niyetli, "temiz" ve dürüst kişilikli olmalarından mıdır?

Elbette ki hayır!

Bunun nedeni partimizin çizgisinin ML olması ve yoldaşlarımızın bu çizgiyi doğru bir şekilde ve inançla cezaevindeki mücadeleye uygulamalarıdır. Konuya böyle bakmadığımız sürece işin içinden çıkamayacağımız açıktır. Dürüstlük, iyi niyet, kararlılık, inanç tüm bu erdemler doğru çizginin sonuçlarından başka birşey değildir.

İşte bu doğru politikayı yaşama geçirebilen partimiz taraftarları daima halk güçlerinin birliğinden yana olmuşlar, halk güçlerinin arasında çıkan tüm sorunlara çözüm getirmeye çalışmışlar, ilişkilerde eleştiri-birlik eleştiri ilkesini uygulamışlar, böylece herkesin güven ve saygısını kazanmışlardır. Bu güven sonucunda, tüm siyasetler yapmayı düşündükleri bir çok işte ilk öneriyi bizlere getirmekteydiler.

Burada bir noktayı daha vurgulamak gerekir; TKP/ML taraftarları cezaevlerinde her zaman için birer moral gücü ve kaynağı olmuşlardır. En kötü ve en olumsuz anlarda dahi yoldaşlarımız morallerini yitirmemişler, üstelik kitlenin moralinin yükselmesine de yardımcı olmuşlardır.

Bir diğer önemli nokta da yoldaşlarımızın örgütlü yapılarını sürekli olarak koruyabilmeleriydi. Daima sorumlu bir birim bulunmaktaydı cezaevinde. Eğer orada partililer varsa, bu birim partililerden oluşuyordu; ama partililer olmadığında da disiplini tanıyan ve ilerlemeye açık sempatizanlar tarafından yaşatılıyordu bu birim. Bazı cezaevlerinde ise bu işi daha geliştirmiştik; tüm yoldaşları örgütlü çalışmanın içine katabilmek ve herkesi daha da ileriye götürebilmek için, sorumlu birime bağlı bir şekilde birimler oluşturmuştuk. Böylece çalışmanın esasını birim çalışmaları oluşturuyor, birimlerdeki yoldaşlar belli görevler çerçevesinde eğitiliyor ve belli dönemler sonunda ürünlerini ortaya koyarak diğer yoldaşlara aktarıyorlardı.

Örgütsel faaliyet o denli ilkeli bir şekilde yaşama geçirilmiş ve bu yapı o derece rayına oturmuştu ki, örneğin Adıyaman'da dışarısı ile ilişkileri kopan yoldaşlarımız tam bir buçuk yıl boyunca örgütlü yapılarını koruyabilmişlerdir ve 12 Eylül sonrasında bir çok siyaset bu konuda zaaf göstermesine karşın, bizler en küçük bir sorunla bile karşılaşmadan yürüttük faaliyetimizi.

Cezaevlerindeki yoldaşlarımızın bir

olumlu yanı da, bir çok eyleme ön ayak olmalarıydı. Bu konuda bir iki örnek vermek gerekirse, bunlardan biri İzmir'de mahkemelere giderken marş ve slogan geleneğinin başlatılmasıydı. Bu gelenek öylesine yerleşmişti ki mahkemeye gidişler adeta birer mitinge dönüşüyor, bu durum mahkeme kapısından girişte doruğa yükseliyor, böylece o anda orada bulunan tüm kitleye hitap edilmiş oluyordu. Bu gelenek ilk olarak 1976 yılında ORHAN BAKIR ve diğer yoldaşlarımız tarafından başlatılmıştı. Tüm baskı, zulüm, zorbalık vb. yılmadan göğüs geren yoldaşlarımız, bu kavgadan sonunda muzaffer çıkmış ve bunu tüm devrimcilere yerleşik bir hak olarak devretmişlerdi.

Bir diğer örnek de komün olayıdır. Halk güçlerinin birliğini doğru bir şekilde kavrayan yoldaşlarımız, cezaevindeki tüm devrimcilerin tek bir komünde birleşmesini savunmuşlar ve bu konuda pratik adımlar atarak, halk güçlerinin tamamını değilse de önemli bir kesiminin yer aldığı bir komün oluşturulmasında önderlik etmişlerdir.

Cezaevlerindeki devrimcilerin durumunu, mücadeleye bakış açılarını genel olarak aktardıktan sonra, şimdi de tanık olduğum ve tüm siyasetlerin katıldığı bazı eylemleri sıralamak istiyorum.

Açlık Grevleri:

12 Eylül öncesinde en sık başvurulan eylemler arasındaydı. bir çok vesile ile hemen açlık grevine gidiliyor, kısa bir dönem içinde peş peşe bir çok açlık grevi yapılabiliyordu; öyle ki, o dönemde kaç tane açlık grevi yapıldığını anımsamıyacak kadar çok greve katılmış durumdayım.

Bu arada, bunlar arasında en önemli ve en başarılı olanını özellikle vurgulamak gerek;

1978 yılında yeni infaz yasası çıkartılacaktı, bu yasanın daha olumlu bir biçimde çıkması için Buca Cezaevinde üç günlük bir açlık grevi yapmıştık. Eylem tamamiyle devrimcilerin önderliğindeydi ve tüm mahkumun seferber edilmesiyle birlikte grevcilerin sayısı 800'e ulaşmıştı. Bu eylem o dönemde öncü rolü oynadı ve eylemimizi haber alan diğer cezaevleri de peş peşe eylemlere giriştiler.

Burada aktarılan bu konudaki olumlu örnekler den biri ve Açlık grevi cezaevinde önemli bir silah, ancak bu silahın 12 Eylül öncesinde bir çok kez gereksiz bir şekilde kullanılması onu etkisiz ve laçka bir hale getirdi. Karşı devrim de bunun farkındaydı ve başlarda bu eylem karşısında duyarlı yaklaşmasına karşın, süreç içinde önemsemez bir tavra girdi.

Devrimciler ise bu eylem biçimini süreç içinde daha iyi değerlendire bilmişler ve özellikle 12 Eylül sonrasında bu konuya daha olgun ve daha akılcı yaklaşmışlardır. Buna da daha ileride değineceğim.

Anma Toplantıları:

Anma toplantılarının ayrı bir yeri bulunmaktadır cezaevinde. Herkes büyük bir heyacanla hazırlanırdı anma gününe ve disiplinli ve coşkulu bir şekilde yapılırdı toplantılar.

Bu konuda olumlu bir geleneği yine bizler başlatmıştık. Anılan her devrimcinin resminden küçük bir şablon çıkarıyor ve bu şablondan göğüse takılan rozetler yapıyorduk. Böylece anma günü sırasında etraf bu devrim şehidinin resimleriyle donanıyordu.

Ayrıca büyük pankartlar yapılıyor her siyaset günün önemi konusunda değerlendirmesini aktarıyor ve sembolik devrim ateşleri yakılıyordu.

Apolitik mahkumlarla içiçe olduğumuz dönemlerde bunlardan da bir çoğunu katıyorduk bu toplantılara; hele 1 MAYIS lar çok renkli geçiyor, en geniş mahkum kitlesini de seferber ediyor, hep birden halaylar çekiyor, türküler ve marşlar söylüyorduk.

Ve anma toplantıları geleneği en zorlu koşullarda dahi sürdürülerek günümüze kadar yaşatılabilmiştir cezaevlerinde.

Bildiri Basma:

Dışımızdaki mahkum kitlesine ve ziyaretimize gelen ikibine yakın kişiye cezaevindeki devrimcilerin sesini daha iyi duyurabilmek için bildiri basımını kararlaştırmıştık. İlkel bir teksir aygıtı yapmanın hiç bir güçlüğü yoktu ve bunu yapacak tüm malzemeyi içeri sokabilirdik. Hiç zaman yitirmeden böyle bir araç oluşturup, bildiri basımını başlattık. Gerektiğinde her siyaset ayrı ayrı bildiri basıyor, gerektiğinde ise ortak bildiriler de hazırlanıyordu. Basılan bildiriler bir takım özel yollarla mahkuma ulaştırılıyor, ziyaretçiler için basılanlar ise ziyaret günlerinde dağıtılıyordu.

Cezaevi yönetimi bu bildirilerin nasıl basıldığını hiç bir zaman çıkaramamıştı. Bildiriler yakalanıyor, ama yöneticiler bir şey yapamamanın çaresizliğinden çıldırıyordu adeta.

Bu eylem sayesinde, sesimizi duyurmanın ötesinde, genel devrimci propagandanın yaygınlaşmasına da katkıda bulunuyorduk.

Bildiri dağıtımı eylemi BUCA CEZAEVİNDE 1980 Ocak'ına kadar başarıyla sürdürülmüş ve daima yapılan en olumlu eylemler arasında yer almıştır.

Ziyaret Mahalli ve Kapıaltı Eylemleri:

Bu eylemler Buca Cezaevi tarihinde bambaşka bir öneme sahiptir. Bunlardan bazısı bir zorunluluk sonucu ortaya çıkmış ve bu konudaki öncülük yine yoldaşlarımıza ait olmuştur. Bazıları ise devrimcilerin yaratıcı zekaları sonucunda yerleşmiş eylem biçimleriydi. Süreç için de bu eylemler mücadelenin gelenekleşmiş birer parçası haline gelmişlerdi.

Sözkonusu eylemlerden en etkili olanı tüm siyasi koğuşun topyekün bir şekilde kapıaltını veya ziyaret bölümünü işgal etmesiydi. Diyebilirim ki, isyandan sonra en güçlü ve en aktif eylemdi bu; yaptırım gücü de oldukça yüksekti. Bu eylem biçiminin nasıl başlatıldığını kısaca aktarmakta yarar var;

Siyasi koğuşa yeni temsilci seçildiğim bir dönemdi ve daha bir kaç gün önce üç devrimci firar etmişti koğuşumuzdan; bunun üzerine cezaevi yönetimi güvenlik açısından ek önlemler alma gereğini duydu. Alınan önlemlerden biri de mümessil olarak benim cezaevi yonetimiyle görüşmemde engeller çıkarılmasıydı. Benden önceki temsilci arkadaş istediği zaman savcı ve müdürün yanına çıkabilmesine karşın, benim tüm görüşme istemlerim geri çevriliyordu; sonuçta, koğuşun sorunları da savsaklanmış oluyordu.

Artık birşeyler yapmak gerekliydi, çünkü firardan sonra cezaevi yönetimi önlemlerini daha da artırabilir ve devrimcilere geri adımlar attırabilirdi. Bu, yönetimin ilk adımıydı sessiz kalmamız karşısında baskılarını gittikçe katmerleştirebilirdi. Bu anlamda güçlü bir darbe vurmamız gerekiyordu karşı-devrimcilere. Bu darbe bundan sonraki mücadelemiz için de çok önemliydi; böylece hem mücadelemizin boyutları yükseltilmiş olacaktı, hem de karşı-devrimin ileride atacağı her adım öncesinde iyice düşündürecekti onları.

Savcıya son kez durumu iletip, bir kez daha olumsuz yanıt aldıktan sonra, tüm siyasetlerin sorumlularını toplayıp kapıaltını işgal etme önerisini getirdik. Öneri hiç tartışmasız kabul edildi. Bunun üzerine koğuş kapısını bir bahaneyle açtırıp, tüm koğuş doluştuk maltaya. Bir anda marşlar inletti ortalığı. Herkes kapıaltına varınca bu kez de sloganlar yükselmeye başladı hep bir ağızdan; "SAVCI BURAYA"...

Günlerce görüşme istemlerimizi geri çeviren savcı bir kaç dakika içinde adeta koşarak çıkıverdi karşımıza. Ve tüm isteklerimizi hiç itirazsız kabul ediverdi hemen. Bu eylemden sonra, savcıya bir kez haber göndermek yetiyordu, o da çağrıyı yineletmeden hemen geliyordu görüşmeye.

Eylem başarıya ulaşmıştı, ilk kez denenmesine karşın başarılı bir biçimde örgütleyip bitirmiştik. Cezaevi yönetimi ise eylemin gücü karşısında şaşkınlaşmıştı iyice. Bizler de eylemin boyutlarının yüksekliğini kavramış ve bundan sonra atacağımız adımlarda bu eylemi daha bilinçli bir şekilde kullanmaya karar vermiştik.

Yumruğumuz alabildiğince kararlı bir şekilde savrulmuştu, ancak bu yetmemişti yöneticilere.

Eylemi yapalı henüz bir kaç gün ol-

muştu, bir ziyaret günüydü. Herkes ziyaretçileri karşılama telaşı ve heyecanı içindeydi. İlk liste okundu, adları okunanlar ziyarete çıktı, ancak ziyarete çıkan herkes şaşkına uğradı bir anda, çünkü ziyaret mahallinin ziyaretçiler bölümü jandarmaların işgaline uğramıştı. Bu durum hemen tepkimizi çekiverdi. Ortada sıkıyönetim bile yoktu, jandarmanın içeri girmesi karşı-devrimin yasalarına bile tersti, bu yeni bir baskı unsuruydu ve özünde kazanılmış bir hakkın gaspından başka bir şey değildi.

Uzun uzun tartışmak bile gereksizdi; ziyarete çıkmama eylemini başlattık hemen. Bizim bu tavrımızı öğrenen iki-bin civarındaki ziyaretçi kitlesi de anında eyleme geçti. Üst üste korsan eylemler konulmaya başlandı, cezaevi önündeki ana yol ziyaretçilerce kesiliverdi.

Tek bir ziyaretçi bile cezaevini terk etmiyor, savcı ve müdürü sıkıştırıp duruyorlardı. Yetkililer bunalmıştı iyice, sonradan öğrendiğimize göre Bakanlığa telefon üzerine telefon yağmış, telefonlarda çaresizliklerini dile getirmişlerdi yöneticiler.

Kısa bir süre sonra savcı ve üç müdür koğuşa, bizlerle anlaşmaya geldiler. Tüm siyasi temsilcilerle pazarlığa oturduk.

Bize göre eylemin sonuçlandırılması için tüm jandarmaların dışarıya çıkarılması gerekiyordu; onlar ise ancak jandarmaların sayısında indirim yapabileceklerini, bu işe bir kez başladıklarını, bundan bakanlığın da haberdar olduğunu, bu nedenle oldukça güç durumda kaldıklarını bakanlığı ancak gelecek ziyarete kadar ikna edebileceklerini ve jandarmaları o zamandan önce çekemeyeceklerini belirtiyorlardı. Tüm bu gerekçeler zaman kazanma manevrasından başka bir şey değildi, özünde gücümüzü kabul etmişlerdi, ama iş prestij savaşına dönüşmüştü.

Bizim tavrımız ise kesindi: Ziyaret bölümünde tek bir jandarma dahi bulundurulmayacaktı; kararlıydık bunda.

Adamlar sayıyı durmadan düşürüyorlardı, en sonunda iki jandarmaya kadar indiler. Elbet bunu da kabul etmedik.

Pazarlıktan bir sonuç alamayınca koğuşu terk etmek zorunda kaldılar. Tavrımız karşısında o denli aciz duruma düşmüşlerdi ki bir olay bunu çok daha açık bir biçimde koydu ortaya:

Yöneticiler koğuştan çıktıkları sırada, ben de yanları sıra gelerek müdürle tartışmaya devam ediyordum. Bir ara müdür konuşmasına ara vererek — nimikleri hala gözlerimin önündedir — yere okkalı bir balgam attı. Ben tam anlamıyla şaşırmıştım; ne demek istediğini anlamaya çalışırken, o devam etti: "Söyle bana Feridun, ben bunu yalaya bilir miyim!"

Bu sözler cezaevi yetkililerinin o andaki ruh halini çok iyi açıklıyordu. Ortaya tükürmüşlerdi bunu, yalamaları halinde kitleler karşısında tam bir prestij kaybı olacaktı, ayrıca bakanlık karşısında kariyerleri sarsılacaktı. İşte bunu göze alamıyorlardı.

Bu arada eylem devam ediyordu, karşı devrimci güçlerin toparlanmalarına fırsat vermeden bir taktik değişikliği yapmaya karar verdik. Öğlen sonrasıydı, müdüre haber göndererek ziyarete çıkacağımızı belirttik. Amacımız ziyarete çıkmak değildi, ziyaretçilerin ziyaret mahalline girmelerini sağlayıp, gücümüzü onlarla bütünleştirecek, böylece baskı unsurunu yükseltecektik. Yöneticiler, bu taktiğimizin bilincinde olmadan ziyaretçileri içeri aldılar. Ziyaretçilerin içeri girmesiyle birlikte, tüm siyasi koğuş ziyaret mahallini işgal etti..

Artık sloganları, marşları susturabilmek olanaklı değildi. İki yüz Özgürlük Mahkumu, otuz kadar ziyaretçiyle bütünleşerek haykırıyordu. Analar, bacılar, kardeşler tutamıyorlardı kendilerini; aramızdaki camlar yok olmuştu adeta ve tek bir yürek, tek bir yumruktuk artık.

Jandarmalar şaşkına uğramışlar, hemen yedek güçlerini yığıvermişlerdi. Birden ziyaretçilere yüklenip, kollarından sürükleyerek zorla dışarı atmaya çalıştılar nafile. Bir tekini bile oynatamadılar yerinden. Bu arada, göz dağı vermek için silahlarını doğrulttular hepimize, ancak kimsenin kılı kıpırdamadı bile; aksine sloganlar daha da yükseltildi. Herkes kol-kola girmiş, haykırıyordu. Bu tavrımız onları iyice şaşkına çevirdi, ateş etmeyi göze alamadılar.

Artık zaferimiz noktalanmıştı sanki. Karşı-devrimci güçler bu çığ gibi büyüyen gücün karşısında tutunamayacaklarını anlamışlardı. İçerde mahkum ayaklanmış, dışarda kitleler cezaevinin önüne yığılmıştı. Karşı-devrimcilerin tek seçenekleri kalmıştı: Geri çekilmek.

Fazla uzatmadılar da, kısa bir süre sonra tüm askerler ziyaret mahallini terk etmeye başlamıştı bile.

Kimse kendini tutamıyordu, mapusane sloganlarla sarsılıyordu:

"ZAFER DİRENENLERİNDİR!"

Müdür, henüz kurumayan maltadaki o balgamı yalamıştı...

Bundan böyle devrimcilerin neler yapabileceği kanıtlanmıştı iyice, karşı-devrim siyasi koğuşa kolay kolay diş geçiremeyeceğini yediği bu şamarla pek güzel bir biçimde öğrenmişti.

Bu tür eylemler dışında ziyaret mahallini bir propaganda yeri olarak da kullanıyorduk. Her anma gününde, pankartlar hazırlıyor, bunları ziyaret mahalline asıyor; aynı günlerde, her ziyaret sırasında sloganlar atıyor, bildiriler dağıtıyor, her ziyaret kabininin camına yıllamalar yapıyorduk.

Böylece mapusta tutsak olsa da elden geldiğince, gücümüz oranında kitlelere ulaşabilmeye, onlarla kaynaşmaya çalışıyorduk.

Sonuçta siyasi koğuşta belli bir olgunluk rayına oturmuşluk gözlemleniyor, karşı-devrimin temsilcileri fiili bunu kabul etmek zorunda kalıyorlardı. Artık siyasi koğuşa ilişkin her şeyde inisiyatif bizlerin elindeydi. Aşağıda aktaracağım iki örnek bunu çok açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

Bir gün üç-dört devrim sempatizanı hücreye atılmıştı. Bunu duyar duymaz onların hücreden çıkarılmaları için girişimde bulunmuş, istemimiz reddedilince de eyleme başlamıştık. Önce sayım için gelen gardiyanları içeri almadık; akşamleyin de bahçe kapılarını kapattırmadık. Sabaha kadar açık kaldı havalandırma kapıları. Eylemimiz karşısında en küçük karşı hareketle bulunamadılar, yapabildikleri tek iş çatıya asker yerleştirmek oldu.

Buca cezaevi, Buca cezaevi olalı ilk kez geceleyin açık kalmıştı havalandırma kapıları. Yönetim açıktan bir çatışmaya girmeye cesaret edemiyordu. Otoritesi kalmamıştı.

İkinci olay ise daha da ilginçti;

Bir gün kadınlar koğuşundaki bacılarımıza gönderdiğimiz illegal bildiri afiş ve önemli bir özeleştiri savcının eline geçmişti. Ele geçen belgelerin tümü de partimize aitti ve özellikle özeleştirinin —dışarıdan gönderilmişti— ele geçmesi iyi değildi ve gecikmeden bir şeyler yapmak gerekiyordu.

Bunun üzerine savcıyı çağırarak eline geçirdiği materyali geri vermesini belirttik. Adam olumsuz yanıt veremezdi, belgeleri vermeyi kabul etti; ancak bunu hemen değil de bir süre sonra, olayın üzeri soğuduktan sonra ve gardiyanların dikkatini çekmeden yapabileceğini belirtti. Gerçekten de, bir hafta sonra tüm belgeleri eksiksiz bir şekilde teslim etti bizlere.

Bu olay sonunda, savcının sözkonusu belgelerin fotokopisini aldığı düşünülebilir, bunu o zaman biz de düşünmüştük; ancak olayın bu yanı pek önemli değil, olayın çanalıcı noktası, bizler savcının elindeki tutsaklar olmamıza karşın, eline geçirdiği belgeleri bize geri verdirecek kadar otoritesini ve insiyatifini sarsmamızdı.

Kısacası mücadeledeki kararlılığımız çok önemli bir prestij kazandırmıştı bizlere.

Mücadelenin boyutlarının yükselmesi sonucu bir çok şeyi kolaylıkla elde edebilme durumuna gelmiştik.

Üç siyasi koğuşun kapıları da gece saat 12 ye kadar kilitlenmiyor, isteyen istediği saatte koğuştan koğuşa geçebiliyor. Önceleri kapalı tutulan ve alt katta bulunan koğuş yemekhaneleri sabaha kadar açık kalıyor, resmen yasak olan bir çok şey içeri girebiliyor, tüm illegal-legal yayınlar sağlanabiliyor, istendiği kadar radyo-teyp ve saz getirtilebiliyordu.

Bu arada kaçabilmenin de yollarını arıyor, içeri lastere, eğe, murç, silah vb bir dizi malzemeyi sokup kaçma girişimini hazırlıyorduk. Kimsenin haberi olmadan cezaevinin tabanı delinmiyor, bir metre enindeki dış duvar yarılıyor ve yirmibeşinci metreye ulaşan bir tünel kazılıyor, harıl harıl ilerliyordu tünel faaliyeti.

Devamı sf. 19'da

Okuyucu Mektupları :

Çin yöneticilerinin ekonomik reformları iflas etti

1976 Yılında ÜKH büyük bir kayıp daha verdi. Bu büyük kayıp M-L'nin ustalarından Mao Zedung yoldaşın ölümü ile proleteryanın kızıl kalelerinden biri olan ÇHC'nin karşı devrimcilerin darbesi ile ele geçirilmesi. Darbeyi gerçekleştiren Deng Sia-Ping şurekası yavaş yavaş adım adım emellerini gerçekleştirmeye, yani sosyalizmi restore etmeye başladılar. İlk iş olarak Partiden M-L'lerin bazılarını zindanlara, bazılarını da parti saflarından atarak iktidarlarını sağlamlaştırdılar. Böylece üst yapıda güvenlerini sağladıktan sonrada karşı devrimci pis emellerini alt yapıda da gerçekleştirmeye başladılar. Mao döneminde uygulanan ekonomik politikanın yanlışlığından vs. dem vurarak, kendi deyimleriyle bir dizi ekonomik reformlarla, ekonomiyi "modernleştirme" safsatasını piyasaya sürdüler.

Böylece sosyalist ekonomiyi restore edip tekelci devlet kapitalizmine dönüştürerek, özel sektörü belli ölçüde canlandırarak, toplumu ihtiyaçlarına göre bir üretim değil, kâra göre bir üretime girişmekle sosyalist ekonomiyi can evinden vurdular. Bununla da yetinmeyen, gözlerini kâr bürümüş bu il sürüleri Çinin kapılarını sonuna kadar dış sermayeye açtılar. Fakat, ne yazık ki ekonomik reformların sonucu 7-8 yıl kadar bir sürede tüm çıplaklığı ile ortaya çıktı. Bu sonuçlar Çin yöneticilerinin bile dizlerinin titremesine yol açmış olacak ki, Mart ayının sonuna doğru Çin Başbakanı Zao-Ziyang parlamento önünde yaptığı konuşmada ekonomik reformlara ilişkin bazı tatsız gerçekleri anlatmak zorunda kalmıştır. Kentlerde uyguladıkları tüketimi teşvik önlemleri fiyatların yükselmesine yol açmış. Bunun sonucu olarak halkın özellikle yabancı mala hücüm etmesi ile talep arzı aşmış, bu da daha fazla ithalat, daha fazla ithalat ise daha fazla döviz. Döviz ise ihracat yapılarak karşılanabilir. Fakat 1985'in ilk üç ayını örnek aldığımızda ithalat yarı-yarıya artarken, ihracat ise geçen yılın ilk üç ayına göre yalnız 2,7 oranında artmıştır. İthalat 6 milyar 40 milyon doları aşarken, ihracat ise 5 milyar 150 milyon dolar olarak kalmıştır. Böylece daha yılın ilk çeyreğinde dış ticaret açığı 890 milyon dolara çıkmıştır. Bu nasıl kapatılacaktır; hazinedeki 27 yıllık birikmiş dövizlerle. Fakat Çin yöneticileri onun da suyunu tüketmiş olacaklar ki, Dünya Bankasından 1 milyar borç almaya kadar varmışlar. 1976 yılına kadar 27 yıllık gibi bir dönem içinde dış borcu olmayan bir ülke, kadar kısa süre içerisinde dışa borçlanmak zounda kalmıştır. Bunun nedeni Çin yöneticilerinin deyimiyle ülkedeki "iddialı modernizasyon programını yürütecek kadar devrimci olmadıklarından dolayı değil uyguladıkları modern revizyonist ekonomik politika ile dünya kapitalist sisteminin buhranına girdiklerindendir. Bu ekonomik politika sayesinde karaborsa, daha fazla üretim için işçilere verilen primler, devlet fonlarının kötüye kullanılması ve çok yüksek bir fiyatla mal satma alıp yürümüş. Bunlar karşısında cüce Deng bile kaygılanmış, fakat gittiği yolun dönüşü olmadığını bildiği için reformların yavaşlatılmasını önermiştir.

Uyguladıkları ekonomik ve siyasi politikayla ÇHC'ni dünya kapitalist sistemine sokan Deng ve şürekası, "ekonomik reformlar ne olursa olsun, hedefin Çin'de komünizmi uygulamak olduğunu" ve ayrıca "kapitalist düşünceye karşı" kampanyalar açarak iki yüzlülüklerini sergilemekten ötüye gidememektedirler. Halkın önünde ekonomik reformlara ilişkin özeleştiri vermekle kendi yüzlerini uzun zaman gizleyebileceklerini zannetmesinler. Gerçek bir proletarya partisi önderliğinde halk bu hainlerin yüzlerine taktıkları maskeleri indirecek ve gereken cezayı bir gün mutlak verecektir. Zafer Çin proletaryasının olacaktır.

İstanbul'dan İKK okuyucusu.

Banka alacağı garantiye İşçi alacağı sıraya

Milyarlarca lira alacağı olan işçiler son umut olarak faşist Turgut Özal'ın sahtekarlıklarıyla, dolu olarak vaadettiği yasa değişikliğini beklemektedir. Bu bekleme sürerken banka alacaklarını işçi alacaklarının önüne geçiren bankalar yasası değişikliği onbinlerce işçiyi açlığa mahkum ediyor. Bankaların alacaklarının ise garantiye alıyor.

Bankalar bugün belli üç beş holdingin denetimindedir. Halktan topladıkları paraları, yüksek faizler karşılığında sanayi, ticari faaliyetlerde bulunan kişilere verirler. Böylece ülkemizdeki montaj sanayi ayakta kalmış olur. Faşist patronağa devleti Dünya Bankası, IMF gibi emperyalistlerin denetiminde olan bu kuruluşlardan aldığı yardımları komprador burjuvalarına dağıtırken, bu alınan dolarların faizlerini ve tamamını ezilen, sömürülen, Türkiye işçilerine, köylülerine, ve diğer çalışan kesimleri ödetir.

Bir yandan bu kan emicilerin fabrikalarında yok pahasına çalışarak onların zenginleşmesini sağlayacaksın sonra da sahte iflas kararları karşısında ellini kolunu bağlıyacaksın. Bu faşist düzende işçilerimizin durumları budur; yoksulluk, sefalet açlık.

Bankalar yasasında yürürlüğe giren değişiklik, alacaklı bankaların ve büyük paylı diğer alacaklı bankaların iflas masalarına el koymalarını sağlıyor. Burada şunu açıklamak gerekir: Büyük paylı alacaklı bankalar o iflas eden bankaya daha çok para vermişlerdir. Diğerlerinin alacakları ise daha az miktarları tutmaktadır.

İflas masasında uzmanlaşan bazı hukukçular, iflas yasasında işçi lehine yapılacağı duyrulan değişikliklerin işçi alacaklarının kurtarılması açısından pek bir işlev kazandırmayacağı söylüyorlar. İşçi alacaklarının alacak sıralama listesinde 1. sıranın 4. maddesinde yer almasının tek başına yeterli olmayacağı görüşünü savunarak şunları söylemekteler: İflas masasını [idaresini] ellerinde tutanların birinci ilk üç fıkrasında yer alan alacaklarını tahsil etmelerinden sonra ortada işçi alacakları için birşey kalmayacaktır diyorlar. Nitekim de pratikte görüyoruz ki işçilere hiç bir şey kalmıyor. Gazetelerde yer alan haber ve fotoğraflar bunu kanıtlamaktadır.

Daha önceleri bu durum biraz daha kötüydü. İşçilerin sarı sendikalara yaptıkları baskılar sonucu faşist hükümet icra iflas yasasında yer değiştirme gibi sahtekarlık oyunlarına başvurmasına sebep oldu. Henüz gerçekleşmemekle beraber tasarım halinde olan bu düşünceye göre, halen 6. sırada yer alan işçi alacakları 1. sıranın 4. maddesine getirilmek isteniyor. Yukardaki söylediklerimizden bunun hiç bir anlamı olmadığını gördük.

Hiç bir güç halkın...

Baştarafı sf: 9'da

Kısacası tüm halkın sınıf konularının halk düşmanı nitelikleri geniş yığınlara kavratılmalı, onlara karşı iyimserlik besleyen, uzlaşan, kuyrukta yürüyen, birlikte demokrasi mücadelesine soyunan her türden oportünizm teşhir edilmelidir. Oportünizmin geçmişte faşizmi MHP ile sınırlayan anlayışlarının halka verdiği zarar akıldan çıkarılmamalıdır. Aynı şekilde bugünde faşizmi cunta ve Özal hükümetiyle sınırlayan anlayışlarıyla halk kitlelerine zehir saçmaya devam eden oportünizme karşı durulmalıdır. Cunta ve Özal hükümeti dışındaki hakim sınıf güçlerini demokrasi mücadelesinin ögeleri olarak gören ve faşizme karşı mücadele adına onlarla birlikte yürümeye çalışan oportünizmin rezilliğini yığınlara göstermek vazgeçilmez bir görevdir.

Halkın ekonomik, demokratik, siyasi taleplerine kararlıca sahip çıkmalıyız. Bu talepler doğrultusunda önemli bir potansiyelin oluştuğu bir gerçektir. Taleplere sahip çıkmak ve onları en kararlı bir şekilde savunmak biz komünistlerinde görevidir. Şüphesiz bu noktada da oportünizmin kendisini kısmi demokratik taleplerle sınırlayan, yığınları, düzen çerçevesine hapseden, kitlelerin dikkatini iktidar mücadelesinden alıkoyarak geri noktalar üzerinde yoğunlaştıran anlayışlarına karşı mücadele etmek vazgeçilmez bir görevdir.

Biz her türden ekonomizme karşı olarak yığınların demokratik ekonomik taleplerini iktidar için devrim mücadelesine tabii olarak ona sımsıkı bağlayarak ve hiç bir zaman kısmi talepler için mücadeleyi devrim mücadelesinin önüne geçirmeyerek ele almalı ve savunmalıyız. Ve yine yığınlar daha ileri mevzilerde mücadeleye hazırlarken, geri talepler ileri sürerek onları aşağılara çeken anlayışlarada karşıyız.

Bugün, halkın geniş kesimlerinin güçlü talepleri haline gelen "Genel Af", "İşkencelere İdamlara Son", "YÖK Zincirleri Kırılsın, Özerk Üniversite", "Sendika Faaliyetlerine Getirilen Yasaklar Kaldırılsın", "Milli Zulme Son", "Kürdistan'da Katliamlara Son!" şiarlarında billurlaşan halkın mücadele gücü, sahte reformistlerin, düzen kuyrukçularının bendine değil işçi sınıfı önderliğinde, demokratik devrim mücadelesinin bendinde toplamak, örgütlemek bizlerin görevidir.

Diğer getirilmesi düşünülen, alacaklı işçilerin iflas masası yönetimine seçilebilmeleri, öngörülmektedir. Bu yasa değişikliğinin meclisten geçmesi beklenirken, faşist kurumlar tedbirlerini çoktan almış olarak piyasaya çıktılar. 2 Mayıs 1985 tarihinde Resmi gazetede yayınlanan 3182 sayılı bankalar yasası değişikliği yürürlüğe girdi. Bu yasanın 92-93-94 maddelerinde iflasa gidecek işyerlerindeki banka alacakları kesin güvenceye bağlanıyor. İşçileri ilgilendiren en önemli madde 93. maddedir. Bu madde bankaların alacaklı olduğu işyerlerinin iflasa gitmeleri halinde oluşacak iflas masasında alacakların tutarı esas alınarak yönetimin seçilmesi getirilmektedir. Üç kişilik masa yönetiminde en az iki kişinin alacaklı bankalar ya da diğer büyük paylı alacaklı bankalardan oluşması garantiye bağlanmış oluyor. Sözkonusu yasa değişikliği genellikle ipotekli olan banka alacaklarını garantiliyor. Bu durumda işçilere gelinceye kadar her şey kan emiciler arasında paylaşılıyor. İşçilere hiç bir şey kalmıyor. İşçi sınıfımız yavaş yavaş, patron-ağa devletinin gerçek yüzünü kendilerine karşı olan politikasının nerelerden kaynaklandığını, neyi hedeflediğini görüyor. Namlunun ucunda her zaman bu faşist düzende kendilerinin olacağının bilincine varmaktadır. Biz de işçi sınıfımıza gerçek Marksist-Leninist politikamızı götürerek, namlumuzun ucunda patron-ağa devletinin olduğunu anlatmalıyız. Kurtuluşumuzun TKP/ML önderliğinde demokratik halk devrimi yolunda mücadele ederek gerçekleşeceğini kavratmalıyız.

İstanbul'dan Bir İKK Okuyucusu...

Hayrettin Bakış, Nihat...

Baştarafı sf. 2 de

gözbebeğimiz gibi koruyup, güçlendirmek, karamsarlığa, yılgınlığa amansızca karşı çıkmak demektir. Sizin gibi komünizm davası için ölümü şerefle kucaklamak, görevlerimizi yerine getirmek komünizm için mücadelenin bizden beklediklerini layıkıyla verebilmek sorunlar, başarısızlıklar karşısında umutsuzluğa kapılmadan, onları altetmek için azami gayreti göstermek demektir. Anılarınıza komünist bilinçle sahip çıkacak ve mücadelemizde yaşatmaya devam edeceğiz.

—SELAM SİZE ÖLÜMSÜZLÜK SEMBOLLERİ, BİN SELAM!

F.İhsan Berkin....

Baştarafı sf: 17'de

Özel kaynaklarımız sayesinde aramaları önceden haber alabiliyorduk ve bu nedenle koğuşta hiç birşey bulunamıyordu.

Tüm zaaflarına karşın, Buca cezaevindeki mücadele böylesine olumlu boyutlardaydı. Buca cezaevi Türkiye cezaevlerinden sadece biri, ama o dönemin cezaevi koşulları konusundaki değerlendirmede dikkate alınması gereken bir örnek. Üstelik 12 Eylül sonrası cezaevi koşullarının kıyaslanmasında ele alınması gereken kriterlerden biri.

Komünist Bilinç...

Baştarafı sf: 14'da

madık. Dolayısıyla hem teorimizle hem de pratiğimizle, önemli ölçüde hayatın gerisinde kaldık. Örneğin, partimizin kuruluşundan bu yana geçen 13 yılı aşkın bir süre içinde, bir merkezi yayın organı çıkarma ve sürekliliğini sağlama konusunda gösterdiğimiz "başarı" dahi bu yöndeki eksikliklerimizi en bariz biçimde sergilemektedir.

Elbetteki bütün bu eksiklikler "istenerek", "bilinerek" göz yumulan şeyler değildir. Bunların bir dizi objektif/subjektif nedenleri vardır. Lakin her halükarda da partimiz, bu yöndeki hata, zaaf ve eksikliklerini de, süreç içerisinde mutlaka giderecek ve üzerine düşen görevleri layıkıyla yerine getirmeye çahşacaktır. Sanıyoruz ki, Mao Zedung yoldaşın şu sözleri, partimizin komünist bilinci ortaya koyma konusunda, özellikle de İ.Kaypakkaya yoldaş sonrası geçen uzun dönem içerisinde içine düştüğü başarı sızlığa ışık tutar yeterliliktedir:

"Demokratik devrim mücadelesi sırasında, sadece, önce zaferi, sonra yenilgiyi, tekrar zaferi ve tekrar yenilgiyi tecrübe ettikten ve ikisini kıyasladıktan sonradır ki, bu objektif Çin dünyasını anlayabildim. Japonya'ya karşı Direnme Savaşının şafağında ve bu savaş sırasında 'Çin'in Devrimci Savaşının Stratejik Sorunları", "Uzun Süreli Savaş Üzerine", "Yeni Demokrasi Üzerine", "Komünisti Sunarken" gibi bir kaç makale yazdım. Ve Merkez Komitesi için siyaset ve strateji üzerine bazı dökümanlar tasarladım. Bütün bunlar devrimci tecrübeyi özetlemeye hizmet etti. Bu makaleler ve dökümanlar yalnız o zamanda yazılabilirdi, önce değil. Çünkü, bu büyük fırtınaların içinden geçmeden ve iki zaferimizi iki yenilgimizle kıyaslama imkanına kavuşmadan, henüz yeterli tecrübem yoktu ve henüz Çin devriminin kanunlarını tamamiyle kavrayamıyordum."

Kısacası çok yönlü ve geniş kapsamlı bir devrimci deney ve tecrübe biriktirmiş... Ve bunun kaçınılmaz biçimde komünist bilinçte yarattığı yeni bir sıçrama...

Genel olarak ülkemiz devriminin, özel olarak da partimizin son on yıl içinde peş peşe aldığı **iki ağır yenilginin** bağrında taşıdığı **zafer tohumları** işte burada yatıyor...

Ne mutlu bu tohumlar içinde çimlenen geleceğin heybetli **zafer ağacını** daha şimdiden görenlere!

Devamı Gelecek Sayıda

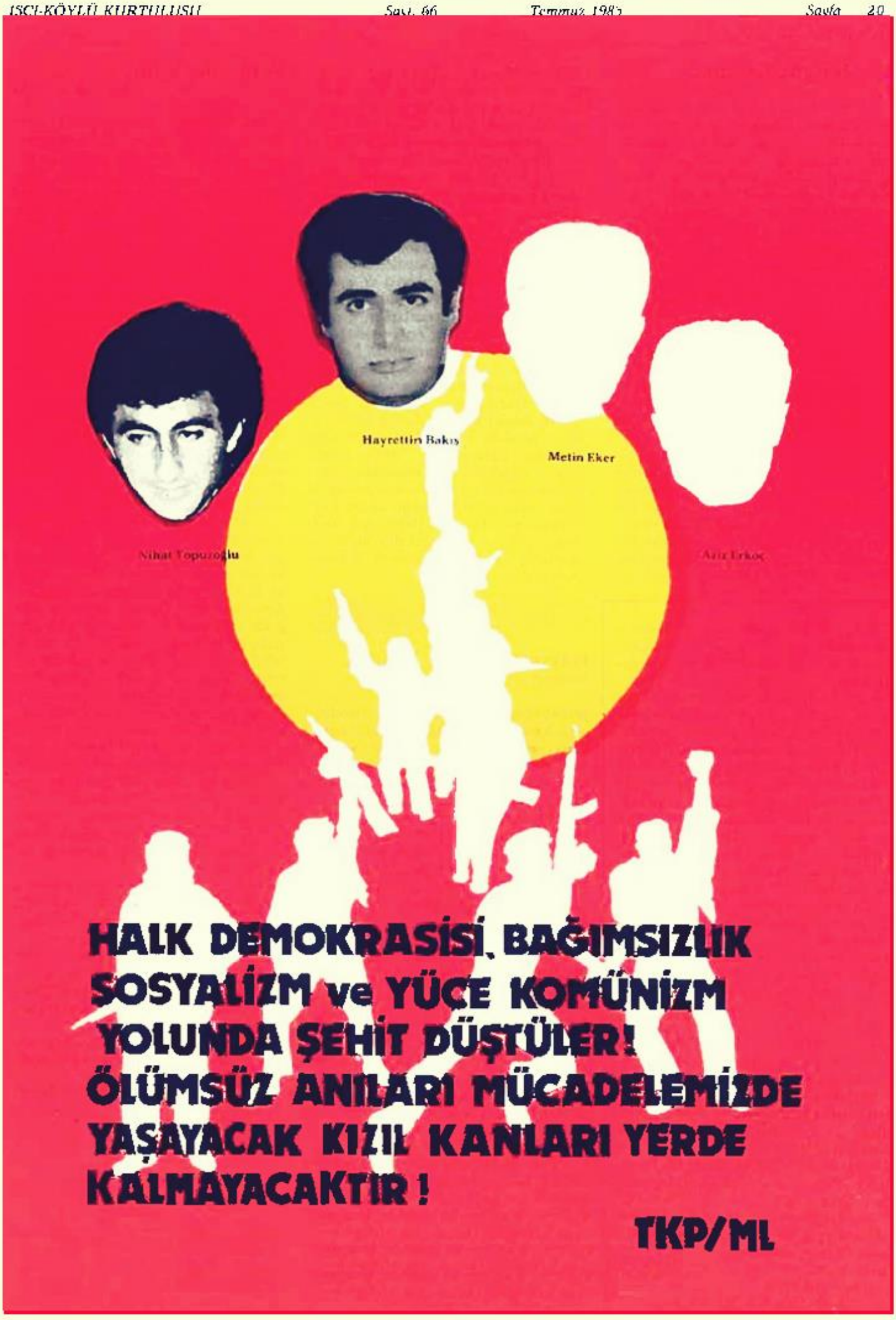
Hayrettin Bakış
Metin Eker
Nihat Topuzoğlu
Aziz Erkoç
HALK DEMOKRASİSİ, BAĞIMSIZLIK
SOSYALİZM ve YÜCE KOMÜNİZM
YOLUNDA ŞEHİT DÜŞTÜLER!
ÖLÜMSÜZ ANILARI MÜCADELEMİZDE
YAŞAYACAK KIZIL KANLARI YERDE
KALMAYACAKTIR!
TKP/ML